

Viola Zoltán

e-mail: violazoli@gmail.com

honlap: <http://poliverzum.birodalom.net>

Lélekjelenlét

TARTALOM

1. fejezet

Lélekmentők

2. fejezet

A Menny lakói

3. fejezet

Kísértet a feleségem

A mű elektronikus változatára a Creative Commons - Attribution-NonCommercial-NoDerivs (Jelöld meg!-Ne add el!-Ne változtasd!) licenc feltételei érvényesek: a művet a felhasználó másolhatja, többszörözheti, amennyiben feltünteti a szerző nevét és a mű címét, de nem módosíthatja, nem dolgozhatja át és kereskedelmi célra sem használhatja fel. A műre vonatkozó felhasználási feltételek részletes szövege az alábbi címen tekinthető meg: <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/deed.hu>

1. fejezet

Lélekmentők

Darg a Dzsudzsú bolygó lakója volt, s nem is akármilyen lakója, mert igazi férfi, és igazi barbár. Más nem is lehetett mint barbár, ugyanis azon a bolygón kizárólag barbárok éltek, még néhány esztendővel ezelőtt is. Barbárok annyiból is hogy még a legsötétebb középkorban éltek, még a lőport sem ismerték, legveszedelmesebb fegyverük a parittyá és a számszerij volt, és barbárok azért is, ahogyan éltek. A csiszik természetesen leginkább épp emiatt, életmódjuk miatt tekintették barbároknak őket.

Miután tehát felfedezték ezt a bolygót, a tőlük megszokott határozottsággal kezdtek neki a civilizálásának. Meghatározott menetrendjük volt erre, mondhatni akciótervük, mert mint mindent amit csak lehetett az életben, ezt, a barbár bolygók csiszisítását is szabványosították, természetesen csak addig a határig, amíg lehetett. Mert hát az élet mindig újabb és újabb meglepetéseket produkál, s különösképp épp a barbárok! Mert a barbárok ugyan mind egyformák, de csak addig a pontig, hogy nem csiszik hanem barbárok. Hogy azonban a barbárok mennyire mások mint más barbárok, s hogy egyugyanazon barbár is mennyire más és más alkalmanként, arra a csiszik már számos bizonyítékot kaptak, egy igen figyelemre méltó épp a Dzsudzsú bolygón, s alighogy leszálltak ide.

Ahogy azt a csiszik megszokták, mindenekelőtt igen alapos légifelderítést hajtottak végre a világúrból, olyan pontosan feltérképezték a bolygót, hogy még az egyes embereket is láthatták a városok utcáin, s eképp máris 999 ezrelékes biztonsággal tudták, hogy melyek azok a szigetek és nagyobb szárazföldi területek, melyek akármiért is, de lakatlanok. Ezekre rögtön betelepedtek, a magukénak nyilvánították, felhúztak itt különböző épületeket, s ha épp nem szigeten hanem szárazföldön voltak, akkor hogy elkülönítse őket valami a barbároktól, a határukra erőteremittereket állítottak fel, melyek úgy néztek ki, mintha nyolc-tíz méterenként tízegynéhány méter magas oszlopokat állítottak volna fel, ezek közt halványan vibrált a levegő, mint a forró nyári ég alatt a felmelegedett talaj fölött, ám ezen a vibráláson semmi át nem kelhetett, mert amint behatolt oda néhány centire, egyre erősebben nyomta visszafelé valami erő, amit még egy megvadult elefánt sem győzhetett volna le. S miután ezzel megvoltak a csiszik, s eképp kardcsapás és minden erőszak nélkül meghódították a bolygó szárazföldjeinek nagyjából felét, mindent tehát ahol nem laktak emberek, még a sarkvidékeket és a sivatagokat is, ezután elmentek a barbárok közé, megtanulták azok nyelvét, kinyilvánították nekik a létezésüket, elmondták hogy ők hogyan élnek, s hogy szerintük a barbárok is így kéne hogy éljenek. S hogy ők a csiszik ehhez minden segítséget meg is adnak, a barbárok egyetlen dolga hogy hagyják, hogy ők a csiszik tegyék a sok jót nekik!

Na de a barbárok ezt természetesen nem akarták hagyni, itt sem, épp úgy mint más bolygókon sem! Már amiatt sem akarták hagyni, mert e bolygón is sok különböző vallás fertőzte az emberek elméjét, a legelterjedtebb pedig egyfajta karotány irányzat volt, mint számos más bolygóján is az Univerzumnak. Márpedig a csiszik mint ez köztudomású, abszolúte vallástalanok!

* * *

Darg ott került bele ebbe a történetbe, hogy ő egy igen gazdag földesúr volt, sőt nemesi ranggal is rendelkezett, mert herceg volt. Természetesen volt neki jókora földbirtoka is. Ennek természetesen csak kicsiny részét lakta ő és a parasztjai, a föld nagy része megműveletlen volt, még legelőnek sem használták, mert sűrű erdőség borította. Darg néhanapján kilovagolt ide vadászni, erre használta csak. A csiszik egyik kolóniája pedig épp Darg birtoka közelében rendezkedett be.

Ez még nem is lett volna akkora tragédia, el kell ugyanis mondani, hogy Darg birtoka mellett is volt természetesen egy másik birtok, egy olyan földesúr birtoka, akivel Darg ha nem is volt éppen haragban, de különösebben jó viszonyban sem. És a csiszík, bár erről maguk sem tudtak, de úgy építették ki az erőterrel védett határukat, hogy az épp valami talán négy kilométerrel távolabb húzódott mint Darg birtokának határa, vagyis a csiszík a szomszédos birtokos földjére telepedtek be! Na de azt olyan nagyon nem érdekelte az ügy, mert a csiszík egy teljesen terméketlen, szikes talajon építették ki a városukat. Igaz, elfoglaltak jókora területet az erdőkből is, csak hogy az erdők meg Darg birtokán nőttek, s azt ez a földesúr nem bánta! De Darg sem bánta az erdeit, egyszerűen mert nem is tudott róla hogy az már a csisziké, ugyanis a csiszík a határaikat sosem vitték a barbárok közvetlen szomszédságába, hanem azoktól jó távolra, s így bár most Darg birtokából lekanyarítottak egy igazán tekintélyes szeletet, de Darg ezt észre sem vette, még akkor sem amikor kiment vadászni, mert egyszerűen sosem lovagolt addig, hogy elérkezzék valamelyik erőtéremmitterig. Nem is tudott róla tehát hogy őt megkárosították. A szomszéd birtokos kárán meg csak röhögött.

Minden adott volt tehát a jó viszonyhoz, sajnos azonban a csiszík egy harmadik birtokos területéből is lecsíptek egy picikét, ez pedig nem volt más, mint a környék püspöke! A püspöknek ugyan nem sok földje bánta a csiszík megérkeztét, tulajdonképpen semmit egyebet nem vesztett mint egy nem is nagy, és teljesen lakhatatlan, keskeny, sziklás félszigetet, ám ez is bosszantotta, mert ide gyakran elküldte a kuktáját, nagyon szerette ugyanis az innen hozott vadgalambtojásokat. Még ennél is jobban zavarta azonban a csiszík sok felforgató tanítása, amik mindenféle agyémnek nevezték azt a vallást, amelynek ő egyik legfőbb embere volt. Nem is lehetett vitás egy pillanatig sem, hogy szent háborút hirdet a csiszík ellen, s elnevezte őket a Sátán fattyainak, az Ördög ribancainak, s más efféle nem egészen kedveskedő titulussokkal is illette őket. Ki is átkozta az egész „sárga bandát”, s megígolta hogy Istennek hála meghal mindegyik csiszí fél éven belül. A csiszík fél év múlva megüzenték neki, hogy köszönik szépen de még mindig egészen kiválóan érzik magukat.

A szent háború ettől még természetesen nem maradt el. Na de hát az nem megy csak úgy egyik pillanatról a másikra, össze kell toborozni a hadsereget, meg kell nyerni az ügynek a környék urait, lehetőleg a távolabbi uraságokat is, s ehhez idő kell, mert nekik nem volt a kommunikációhoz műholdas hálózatuk mint a csiszíknak! Meg kellett találni az alkalmas vezért is, aki csakis a harchoz nagyon értő világi uraság lehetett. A papok választása pedig Dargra esett, azért is mert közel lakott, s azért is, mert eddig már számos tanújelét adta a Hitért végzett áldozatos buzgalmának.

Tudni kell ugyanis, hogy Darg valóban komolyan hitt Istenben. Természetesen nem volt egy szent, cseppet sem élt büntelenebb életet mint bárki uraság akkoriban. Ő is nagyban élvezte a parasztlányoknál az első éjszaka jogát, holott a papok szerint házasság nélkül nővel háltni nagy bűn, ráadásul Dargnak néhány éve szép felesége is volt, akibe saját bevallása szerint szerelmes volt még most is. Mégis lefeküdt aki nővel csak tudott, nem zavarta hogy paráználkodik. Igaz, e vétkeit mindannyiszor meggyóna. Embert is ölt, például az elfogott rablókat mind karóba húzatta, s ő nyugodtan falatozott az udvaron, míg azok kínhalálát szemlélte elégedetten mosolyogva. Több alkalommal vezetett már eretnek szekták ellen hadjáratot a papok biztatására, s akiket élve elfogott, azokat elevenen megnyúzatta, s volt nemegy olyan példánya a Legszen-tebb Könyvből, amit efféle eretnekekről lenyúzott emberbőrbe kötötte. Ezeket mind a hálósobájában elhelyezett könyvespolcra rakatta dísznek, habár tényleg csak díszek voltak, mert Darg egyetlen szót sem tudott elolvasni, s a nevét sem bírta leírni. És nem kímélte a nőket sem, az egyik unokahúgát például sajátkezüleg fojtotta tejbe, mert rajtakapta, hogy böjti napon tejet iszik. Hát akkor igyék belőle amíg meg nem fullad!

Az eddigiek alapján úgy tűnik hogy ez a Darg egy vadállat volt, s egy érzéketlen tuskó. El kell azonban mondani, hogy egyik alkalommal valahogy elkeveredett a vadásztársaitól, s rálelt egy fiatal lányra meg egy idős anyókára, akiket épp öt farkas támadott meg. Semmi esélyük nem lett volna az életbenmaradásra, de Darg épp jókor érkezett, s habár már egy szál nyila sem volt, mindet elhasználta madarászásra, de nem habozott hogy csak úgy egymaga a pusztá kardjával a nők védelmére keljen, s le is győzte a farkasokat, habár maga is több mély harapást szenvedett. De megmentette a nőket. Igaz, a fiatal lánykát ott helyben a magáévá is tette, alighogy az bekötözte a harapásait. Nem zavarta az sem hogy az anyóka is jelen van. Igaz, az legalább szemérmesen félrefordult és el is ballagott kissé távolabb, azt mondta meggy gombát szedni, és úgy tett mintha semmit nem is látott volna.

Továbbá, Darg máskor sem szűkölködött a személyes bátorságot illetően. Mindig elől lovagolt a csatákban, és fizikai adottságai is elismerést érdemelnek, igen erős fickó volt, fürgé is, ismert minden trükköt a karddal és a törrel amit akkoriban csak ismertek az emberek a környéken, és kiváló íjász volt. Szóval, Darg kissé talán hevesebb vérmérsékletű volt mint az átlagember, de nem más mégsem, mint egy igazi középkori uraság. Bátor, önző, lobbanékony, erős, erőszakos, szexőrült, és igazi sötétagyú, babonás tahó.

Nyilvánvaló volt tehát hogy neki kell vezetnie a csiszík elleni szent háborút!

El is vállalta, s hozzá nagy megtiszteltetésnek érezve hogy épp őrá esett a választás. Természetesen fogalma sem volt róla hogy mivel is készül szembeszállni, hogy fikarcnyi kis esélye sem lehet, hiszen neki még lőpora sincs, azt sem tudja hogy mi az, a csiszík meg még azt is látják a műholdjaikkal odafentről, amikor ő éjszaka kimegy az erkélyre hogy a Holdban gyönyörködjék! Egyszer feleségét, a szépséges Szikrát is kicipelte oda, s ott az erkélyen a csillagfény alatt szeretkeztek. Egyiküknek sem volt fogalmuk sem róla, hogy épp e jelenetet is figyeli az egyik stacionárius pályán keringő csiszí műhold, s még akkor is jól lát mindent, amikor nem vetül rájuk a holdfény. Még felesége jobb hóna alatt az anyajegyet is meglátták ekkor a csiszík. A csiszík tehát mindent tudtak, láttak, jóelőre, a seregmozgásokat is amelyek ellenük gyülekeztek, nem érte meglepetés őket, és fikarcnyit sem aggódtak, felkészültek mindenre, bár akkor sem lett volna semmi bajuk, ha Dargéknak sikerül váratlanul támadni. De Darg nem tudta hogy mekkora a csiszík hatalma.

Nem tudta, sőt, eszébe sem jutott hogy veszíthet. Hogy is veszíthetne, amikor vele van Isten! Már ami feleségét, a gyönyörű Szikrát illeti, akinek a Szikra természetesen csak a beceneve volt, nos, a nőt már mélyebb aggodalmak gyötörték.

- Jobb lenne ha kivételesen nem te lovagolnál most legelő! - tanácsolta a csata előtti napon a férjének.

- Butuskám, mitől féltesz, most még kisebb a veszedelem ami rám leselkedik mintha egyszerű eretnekek ellen harcolnék, hiszen most kifejezetten az Ördög lányai ellen harcolok majd, megmondta a püspök úr is! - és Darg megsimogatta Szikra arcát, majd csókot is lehelt rá. Nagyon szerette a feleségét, aki bár maga is hercegnő volt, de egy nagyon szegény hercegi család leánya. De hát Darg nem is a vagyonért vette feleségül, hanem valóban szerelemből. Annyira szerette, hogy majd' megőrült érte. Sőt, némelyek szerint valóban eszét vette a szerelem, mert nagy szerelmében még meg is bízott a nőben, annyira, hogy amikor elment otthonról, még szeméremövet sem adott reá, holott ez akkoriban a gazdagabb urak közt általánosan bevett gyakorlat volt. Tulajdonképpen egyszer rá is adta azt a nőre, de azután Szikra panaszkodott hogy kidörzsölte a pisi a bőrét mert nem tudott rendesen megtisztálkodni ott alul, és ezután Darg eltekintett ettől. Tényleg szerette a feleségét.

Annyira szerette, hogy megverni is csak egyszer verte meg, de akkor is részeg volt. És maga csodálkozott a legjobban, hogy amikor felocsúdott részeg kábulatából, kék foltosnak látta a neje arcát.

- Ki tette ezt veled, mondd meg a nevét, esküszöm hogy kitaposom a belét! - üvöltötte.

S amikor megtudta hogy ő maga tette, rájött hogy bajba került: megesküdött hogy megöli aki ezt tette Szikrával, most tehát öngyilkos kell legyen, még ha nem is a belei kitaposásával, elvégre képtelen a saját gyomrába lépni! De már húzta is elő a törét hogy beteljesítse az esküjét amennyire teheti, de Szikra erre így szólt:

- Drágám, én most is szeretlek! Ha megölnöd magadat, esküszöm hogy utánad halok, mert ha te nem élsz, nem akarok én sem élni! Én addig élek amíg te, ezt jól jegyezd meg!

S erre Darg inkább vállalta az esküszegés vétkét, és nem ölte meg magát. Ellenben Szikra megeskette, hogy soha többé az életben nem iszik egyetlen kortyot sem, olyat, amiben szesz van. És Darg megesküdött erre a Szent Karót a kezébe fogva, a legszönyörűbb esküvel amit csak a barbárok ki tudtak találni!

Azután viszont előszedte a törét újra, s a markolatával iszonyút csapott a hüvelykujja körmére, hogy az megfeketedett s levált, mert azt mondta, úgy illik hogy ő is érezzen fájdalmat, ha már részegségében fájdalmat okozott az ő szeretett Szikrájának.

Ilyen ember volt Darg.

Szikra tehát aggodalmaskodott, hogy most mi lesz mert minden eddiginél veszélyesebb ellenfélre támad Darg, de a férfi azt mondta, hogy épp emiatt bizton számíthat Isten segítségére, aki a döntő pillanatban közbelép majd! Szikra nem úgy nézett ki, mint aki meg lett győzve, s még arra is rá akarta venni a férfit, hogy adja át másnak a vezényletet, sőt, el se menjen a csatába. Darg azonban hajlíthatatlan maradt, sőt, azt emlegette hogy már Szikra miatt sem teheti ezt, mert a nejének is roppant dicsőség lesz, ha épp ő, Darg, Szikra férje győzi le ezeket a pokolbeli sárga ördögöket!

- De nem gondolsz rá, mi lesz velem ha meghalsz? - kérdezte Szikra.

- Nem halok meg.

- Na de ha mégis! Mert tudod ugye, hogy akkor nekem is végem van?

- Nem kívánom hogy utánam halj, drágám!

- Pedig biztos lehetsz benne hogy megteszem! Minek is éljek úgy! S még ha akarnék is tovább élni, nem tehetném: tudod te is, hogy számos kapzsi rokonod él, akik azonnal kiforgatnának a vagyonból! Még nem született gyermeked aki örökölné a birtokot, én mert nő vagyok, nem örökölhetem, s aki idejön átvenni az örökét, azonnal kitúrna engem innen, ez első dolga lenne! Hiszen rosszak az emberek!

- Eh, ez nem úgy megy, ilyen esetben, te is tudod, illik hogy felajánlja hogy menj hozzá feleségül!

- Azesetben, ha még nincs felesége! Különben, rajtam az sem segítene. Menjek hozzá valakihez, akit se testem, se lelkem nem kíván?! Hiszen téged szeretlek! Ha hozzá is mennék, amint jön az este és ágyba akarna dugni, úgy élném át azt ami akkor történik velem, mintha megerőszkolna! Ó drágám vigyázz magadra, mert én addig élek amíg te! Nekem nincs hova mennem nélküled, nincs senkim a világban rajtad kívül, se rokonom, se vagyonom, s legfőképpen más szerettem se, egyedül csak te! Kérlek ne menj a csizsik ellen, intézzék el ezt

a papok nélkül, mondd hogy beteg vagy, vagy inkább felmentelek a fogadalmad alól, add le most kivételesen magadat, de lehetőleg merevrészegre, csak ne menj holnap a csatába! Rossz érzéseim vannak, ez most nem olyan ellenfél mint a többiek, hiszen látod te is, ezek repülni is tudnak, vannak azok a nagy fémbogaraik...

- Asszony, erről szó ne essék többet, a Hit előbbre való mint a női könnyek, s a női sirámok! - és Darg, a hős, a bátor férfi erőnek erejével lefejtette magáról Szikra kezét, majd gyengéden megpuszilta külön-külön Szikra mindkét könnyes szemét, azzal már sietett is ki a várából, dübörgő, határozott léptekkel, tetőtől-talpig páncélba öltözve, majd lóra pattant, és csatlakozott a sereghez, mely üdvívalgással fogadta dicső vezérüket. Egyikük sem kétlette a roppant diadalt. Tudniillik aki kétlette, az inkább el sem jött ide a csatába. És ilyenek nem is kevesen voltak, mert nemcsak Szikra volt az egyetlen, aki megilletődött a csiszík hatalmát látva. Akadtak a férfiak közt is, akik bölcsőbbek voltak mint Darg. De mégis épp elegenden voltak az ideérkezők, hogy Darg úgy gondolja: soha még ekkora sereg nem készült csatába a hitetlenek ellen! Úgy becsülte, végignézte rajtuk, hogy lehetnek legkevesebb háromezrezen! Ugyan ki, ugyan milyen erő lenne képes ellenállni nekik?! Darg ugyancsak kíváncsi volt, hogy a csiszík egyáltalán ki mernek-e állítani ellenük valamiféle hadsereget, vagy inkább gyáván elszelleznek előlük. De ha ki is állnak csatára, az csak valami százalmas, néhány száz fős sereg lehet! Darg és a papok ugyanis úgy sejtették, a csiszík nem igazán lehetnek valami sokan! Néhány tucatnyinál többet egyszerre még soha senki sem látott belőlük.

Egyetlen aggodalma az volt, miként kelnek át azon a boszorkányos erőterfalon. De erre is megvolt a tervük. Először is, a papok majd odamennek, szent énekeket dalolnak, s lepermetezik szenteltvízzel. Aztán ha ettől meg Krétosz nevétől mégsem tűnne el ez az undokság, nos, akkor sincs semmi baj: vannak elegenden, majd ásnak alagutat alatta! Aztán ha odabent vannak, már nyert ügyük van, mert a csiszík nincsenek sokan...

Abban igaza volt Dagnak, hogy a csiszík nem voltak sokan, és emiatt nem is állíthattak ki ellenük nagy hadsereget. De hogy ennyire csekélyszámú lesz az a hadsereg, azt azért Darg sem hitte volna legmerészebb álmában sem!

Kezdődött az egész azzal, hogy senki sem jött eléjük. A hadsereg meg kellett hogy torpanjon az erőteremitterek előtt, s nyugtalanul hullámozott, várták a katonák hogy most mi lesz. Hát az lett, hogy jöttek a papok, s bár annyit daloltak hogy berekedtek, s annyi szenteltvizet hintettek szét, hogy szinte sárrá vált a talaj néhol az erőteroszlopok alatt, de mégsem történt nagy csoda. Erre Darg kiadta a parancsot, hogy gyerünk fiúk, Krétosz nevében indítsatok alagutat ásni...

S már szorgoskodtak is egy ideje, amikor zümmögés hallatszott, s nem messze tőlük, de az erőtérben belül leszállt egy helikopter, amit ők csak fémbogárnak neveztek. S abból kiszállt egy nő. Pontosabban, lány. Lehetett olyan tizenéves-forma. Darg népe közt már eladósorban levőnek számított volna, de még azok közt is csak a fiatalabbak közé valónak, mert még mellei is alig voltak. S ő most odaballagott az erőtér széléig, és szólt, hogy a fővezért keresi. A hangot átengedte az erőtér, hallották a szavát.

Darg nagy pöffeszkedve előreballagott, s így kettejüket egymástól csak az erőtér, és talán három méter választotta el.

- Én vagyok a fővezér, a nevem Darg herceg, mi kell, no?! - kérdezte.

- Engem úgy hívnak hogy Ilina, és tekitanuló vagyok, a te fogalmaid szerint úgy tekinthetsz hát, mintha az összes itteni csiszí királynőjének a leánya volnék. Engem bízott meg a teki azzal, hogy kezeljem ezt a válságot, azt mondta, ez jó alkalom nekem hogy gyakoroljam az elméletben tanultakat. Mófőlett hálás lennék, ha nem nehezítenétek meg a dolgomat, mert

nem szeretnék szégyenben maradni anyám előtt. Ezekből megkérlek titeket, legyetek olyan végtelenül kedvesek, és menjetek haza!

- Tessék?! - hökkent meg Darg, majd elnevette magát. - No, azt lesheted hogy hazamenjünk! Mit gondolsz, miért jöttünk ide?!

- Teljesen mindegy, mert úgysem juthattok be. Különben úgy sejtem, ölni, pusztítani akartok.

- Bizony ám! Megtisztítjuk a világot az erkölcstelenségeitektől és eretnekségeitektől! Sátán ribanca, távozz! - kiáltotta Darg, és előrelökte a kezét a Szent Karóval. Ami természetesen semmi hatással nem volt Ilinára.

- Nem juthattok be - mondta Ilina - mert hiába ástok lyukat két erőteremitter között, ha az nincs mélyebben mint az emitter talapzata, akkor semmire nem mentek vele.

- Aha, és milyen mélyen van ezeknek az alja? - kérdezte barátságos hangon Darg, bár nem is remélte hogy kap választ. Ám mégis kapott!

- Úgy nagyjából nyolcvan méter mélyen vannak. Tudod, nem is annyira miattatok, inkább hogy valami tornádó ki ne szakítsa őket.

Ez igencsak elkedvetlenítette Dargot, de így kiáltott hátra:

- Hé fiúk, ne kínlódjatok az ásással tovább, tereljetek ide inkább néhány száz parasztot, s azok ássanak le ennek a pokoli építménynek az aljáig!

- Ezt nem hagyhatom. - mondta Ilina.

- Bánom is én hogy mit nem hagysz kis taknyos!

- Én eddig udvarias voltam veled, de ha te kis taknyosnak nevezel, hasonló stílusban válaszlok: Kotródj innen te bunkó barbár, másképp iszonyúan megkeserülöd, rettenetes szégyenbe hozlak!

- Aha, most bezzeg könnyen beszélsz, mert véd ez a varázskör, de amint átjutunk, nyivákolsz majd, mint a macska, ha a farka beszorult az ajtóba! És valóban fark miatt nyivákolsz majd, a farkam miatt, mert jól megduglak, de még a cimboráim is, mielőtt megnyúzlak! Mert ezt szoktam ám tenni az eretnekekkel! Belőled is kitelik majd, a te bőrödből, egy újabb borító a Legszentebb Könyvre! El ne fuss, úgyis hiába, megtalállak!

- Tényleg azt hiszed hogy lebírhajátok egész Csiszillát? Ennyire nem látjátok át a hatalmunk nagyságát?! Hát azt hiszed, tőlünk csak annyi telik, hogy felállítjuk ezt az erőterefalat?!

- Sok a duma, bezzeg ha bejutunk, másképp beszélsz majd!

Ilina nagyot sóhajtott.

- Hát jól van! Nem szokásunk a hencegés, de talán nem árt ha bizonyítunk nektek! Figyelj akkor most Darg, te főbunkó, mert megkíméllek az ásástól benneteket! Jó sokan vagytok úgy látom; mindenesetre bőven többen mint én egyedül. Most megszüntetem az erőteret, aztán itt vagyok, tessék, győzzetek le engem, egyedül engem, ti, egyszerre mindannyian!

- Tessék?! - vágott bamba pofát Darg, ám Ilina így szólt:

- Most már nincs visszaút, barbárkám, annyira akartad hogy ne legyen köztünk az erőter, hát tessék! - azzal Ilina látszólag semmit sem csinált, a kisujját sem mozdította, de egy jó kétszáz méteres sávon megszűnt a vibrálás az oszlopok közt.

- Látod, Darg? Jöhettek! Tessék, fogjatok el vagy öljetek meg!

- Jól van, te akartad! Előre! Halál rátok, sátánfattyak! - kiáltotta Darg, azzal előrelódult hogy Ilinára vesse magát...

Ám nem tett meg két lépést sem, máris iszonyú gyengeség hatalmasodott el rajta, térdre hullt, majd olyan álmosnak érezte magát mint még sosem, teste lehanyatlott a földre... és így járt az óriási hadsereg minden egyes katonája is kivétel nélkül. Azaz, kivéve néhány nagyon-nagyon messze levő katonát és papot. Ezek, amikor előttük egyetlen másodperc alatt mindenki lezuhant a földre, természetesen nem hittek mást mint hogy gonosz varázslat elpusztított mindenkit, és rémülten menekültek hazafelé, úgy megsarkantyúzva a lovaikat, hogy szegény páráknak szinte habzott a szájuk.

Amikor Darg magához tért, már lemenőben volt a Nap, és iszonyúan fázott. Még mindig igen gyenge volt. Nagy nehezen feltápáskodott, s látta hogy ismét az erőtéren kívül van, aminek integritása helyreállt, újra vibrál mindenütt a levegő, jelezve az áthatolhatatlanságot. De nemcsak ezt látta, hanem megértette azt is, mitől fázik ennyire: ugyanis teljesen pucér volt! Nemcsak a fegyverei tűntek el, hanem a ruhái is. A lova is. A cipője is. A gatyája is, mindene! És szégyenszemre teljesen kopaszra van borotválva, eltűnt az utolsó szál haja is, szépséges bajusza is, de még a nemi szőrzete is! És ahogy felordított majd kétségbeesetten körbenézett hogy mivel is fedhetné be szemérmét, hát azt látta hogy körülötte most tápáskodik fel a többi katona is, és azok is ugyanígy jártak! A csiszík senkit nem öltek meg, mindenki életben maradt, kivétel nélkül mindenki, csak valami furfangos módon elaltatták mind a több mint negyedmillió embert, és ezt tették velük!

Darg rögvest úgy gondolta, hogy neki nagyon sürgősen el kell tűnnie innen! Iparkodott ám befelé igen sebesen az erdőbe! Ott aztán néhány nagylevelű gízgaszt kitépett a földből, körbetekerte a dereka körül, hogy legalább nagyjából rejtse a lába közét, s elindult hazafelé. Örült neki hogy aránylag közel lakik, bár még így is keserves út volt ez, mert nem szokott hozzá a mezítlábbal való járkáláshoz.

Éjfél tájt ért haza, s még örülhetett hogy íme valóban közel lakik a csiszíkhöz. Bele se mert gondolni, mi történt volna ha néhány napi lovasútra van otthonától, vagy még messzebb, mint a sereg nem is egy katonája sőt tisztje! Így megúsza sok kíváncsi tekintet nélkül a meztelenül járkálást, no, ebben természetesen a sötétségnek is jelentős szerepe volt. És elsőként ért haza a meztelenek seregéből, meg is bámulta őt úgy a kapuórség, hogy az őrpáncsnoknak a szája is tátva maradt, előbb meg sem ismerte a kopaszsága miatt, de megbánta, mert Darg azonnal szájonvágta, de ököllel ám, hogy annak nem is egy foga ki lett verve.

- Na, megismersz már, te baromarcú állat?! - azzal még jól tökön is rúgta a kapitányt, és levetkőztette, maga bújt a ruhájába, mert hát mégse így pucéran menjen a felesége elé... bár tulajdonképpen még így is szerencséje volt! Mert már hazafeleútja során is az járt a fejében, hogy Szikrának igaza volt. A csiszík hatalma valóban végtelen! Bármennyire berzenkedett is a hiúsága a gondolat ellen, de kénytelen volt elismerni, hogy ezek a sárga ördögök kifejezetten jóindulatúak voltak vele és a seregével szemben. Mert hát ugyan mi akadályozta volna meg őket abban, hogy a haja és egyéb szőre helyett a fejét vágják le?! Vagy a férfiasságát?! A csiszík csak megszegényítették őket. Azt alaposan megtették, de senkit nem öltek meg, nyomorékká sem tettek, ami példátlan, mert ilyen háború még nem volt! A csiszík egyszerűen nem vették komolyan az egész háborút! De Darg tudta, hogy így is elérték a csiszík a céljukat: Darg maga tudta, hogy ő ugyan nem fog még egyszer ellenük támadni, neki nem hiányzik még egy ilyen szégyenletes út hazafele, s azt is őszintén kétlette, hogy lenne akárcsak egyetlen olyan most levetkőztetett és megborotvált katona, aki újra vállalna egy csiszík elleni

hadjáratot! Hiszen nyilvánvaló, hogy a csiszík azt csinálnak velük amit csak akarnak, és mi lesz ha legközelebb nem lesznek a csiszík ennyire kíméletesek?! Például ha nem a szőrt borotválják le nekik a lábuk közül, de ki is herélik őket?!

Egyvalami öröme volt csak a történetekből: hogy mégsem lett igaza a feleségének, mert azért olyan *nagyon* szörnyű semmi sem történt! Elvesztette a lovát, szép ruháját, páncélját, fegyvereit, némi pénzt, ez sok érték de nem katasztrofális veszteség, a haja és a bajsza is kinő majd idővel... Végül is neki, Dargnak lett igaza, mert meglehet tán hogy a csiszík tulajdonképpen szívesen megölték volna őket, de Isten nem engedte ezt! Az Úr maga csepegtetett könnyőre a csiszík szívébe! Bár jobban tette volna a Mindenható, ha inkább győzelemre segíti őket... Hiszen az Ő nevében keltek hadra...

Darg nem tagadta maga előtt, hogy kissé megneheztelt az Úristenre.

Míg öltözködött, a kapuőrség csak bámulta őt döbbenetben, végül Darg megunt.

- Mi az, disznók, nem láttatok még kopasz embert?! - azzal hogy ne lássák a kopaszságát, még a sisakot is a fejére rakta. - Na, megyek is a feleségemhez, ti meg ne felejtsetek el becsukni a kaput! Csak pucéroknek nyissátok ki, mert olyanok még jöhetnek! Merre van a nejem: alszik már, vagy esetleg a kápolnában imádkozik értem?!

- A... a kápolnában van uram, de... - nyöszörögte a levetköztetett őrségparancsnok.

- De mi?!

- De nem imádkozik. - mondta, azzal hátrább húzódott.

- Hát akkor mit csinál?

- Meg... meghalt, uram...

- Micsoda?! - üvöltött fel Darg, azzal páncélkesztyűs keze azonnal a kapitány nyakára fonódott. - Ki ölte meg?!

- Ő... ön... önmaga uram... - hebegte a parancsnok fulladozva.

Darg felordított, s máris rohant a kápolnába. Ami különben eléggé nagy kápolna volt, kisebb templomnak is beillett.

Annak ajtaja előtt két szerzetes állt őrt, akik nem ismerték fel a feléjük szaladó páncélos alakban a váruat, mert nem a saját ruhájában volt. Eléálltak.

- Tilos ide fegyverrel belépni testvé... - kezdte az egyikük, de Darg meg sem torpant, félrelökte őket hogy ketten kétfelé repültek, s máris berontott oda. Dübörgő léptei vadul visszahangzottak a falon. Odabent számos papot látott, meg apácákat is, akik az oltár elé állított nyitott koporsó előtt imádkoztak. Darg jöttére felnéztek.

- Mi ez a szentségtörés?! - állt fel szigorú arccal a priorissza, az apácák vezetőnöje.

Most végre Darg agyában is felötlött a gondolat, hogy hiszen ezek nem látják az arcát, nem ismerik fel! S erre lelökte magáról a sisakot, csak úgy a padlóra.

- Mi történt a feleségemmel?! - ordította, azzal leborult a koporsó elé. S máris látta mi történt a feleségével: Szikra melléből egy tör állt ki, de csak a markolata, amire még mindig rá volt szorulva görcsösen a fiatalasszony két keze. A penge tövig bent a mellében.

- Szaladj a püspök úráért! Keltsd fel, de azonnal ám! - suttogta mellette valakinek a priorissza, de Darg nem törődött vele. Úgy viselkedett mint aki megháborodott: felpattant, kiemelte a koporsóból Szikra tetemét, kirántotta belőle a tört, de az nem esett le, mert még mindig rá volt

szorulva a markolatra a lány keze. És Darg ölelte a tetemet, és csókolta Szikra arcát ahol érte, de hiába, mert Szikra bizony egyszer sem csókolta már őt vissza!

- Ó jaj nekem, ó én szerencsétlen, minek is születtem meg, miért nem dögöltem meg a csatában, miért nem a fejemet vágták le a csiszik a hajam helyett, drágám, miért tetted ezt velem, hiszen én szerettelek, bár feltámaszthatnálak saját életem feláldozásával... - nyöszörögte, bár néha kiabálta is, és ömlött a könnye.

Maga sem tudta mennyi ideig tartott ez, de senki nem avatkozott közbe, nem merték megszakítani a gyászát; végül azonban egy kezét érzett a vállán. Erre megfordult, bár még most is Szikrával a karjában. A püspök állt mögötte.

- Tedd vissza fiam a holtat a koporsóba, mert amit teszel az halottgyalázás, s az élők közt nincs helye az elhunytaknak!

Darg megszokta hogy engedelmeskedik a papoknak, s a püspök nagyon nyugodtan, határozottan beszélt. Óvatosan visszafektette Szikra tetemét a koporsóba. Még a haját is eligazgatta, de aztán fel sem kelt onnan, csak ült a koporsó előtt, és úgy kérdezte, a püspökre nem is nézve:

- De hát miként történt ez a borzasztó tragédia?!

- Van ez így néha, fiam! Feleséged önmagának kereste a bajt. Senki más nem hibás, számtalan tanú van az esetre. Úgy esett a dolog, hogy azt hitte mindenki, meghaltatok. Te is, hiszen legelől álltál. Én igazság szerint még most sem tudom, miként lehetsz itt, te, meg még néhányan, mert hallottam hogy már azóta is számos meztelen katona tért vissza... de hát senki nem tudhatta, hogy ez így lesz! Néhány embert elkerült az a varázslás ami benneteket leterített, s ezek hazajövéen elhíresztelték, hogy a csiszik az egész sereget megölték egyetlen szempillantás alatt valami ördögi praktikával! És akkor még nem is hittük hogy lesz valami a nejjeddel, mert mintha oda se figyelt volna ránk, csak ült nyugodtan sokáig, majd annyit mondott: - Értem. Jól van. - azzal felállt, és szép nyugodtan elballagott ide a kápolnába, épp ide az oltár elé, szinte pontosan erre a helyre ahol a koporsó van, itt letérdelt, és mindenki azt hitte hogy imádkozni akar a lelked üdvéért, de ekkor ezt mondta, még mindig anélkül hogy akár egyetlen csepp könnyet is hullatott volna: - Követlek szerelmem! A halálban majd egyik leszünk! - azzal előrántotta ezt a törst a ruhájából, és egyetlen mozdulattal szíven szúrta magát. Olyan gyorsan tette, hogy nem volt időnk közbelépni!

- Megmondta... megmondta előre, hogy ezt fogja tenni... - zokogta Darg.

- Gyere fiam, igyál jó erős bort, keverek bele álmodó port is, és reggelre megnyug...

- Nem! - ordított fel hirtelen Darg. - Nem fekszem le aludni! Virrasztok felette! Ti meg addig ássatok sírt!

- Hová parancsolod?

- Ide! - toppantott a lábával Darg határozottan, miközben felállt. - Épp ide, ahol most van a koporsó! Azt akarom hogy aki csak imádkozik ezentúl e helyen, az mind felette tegye azt, hogy ezáltal az imák is mintegy őérte szóljanak!

- Teljesen lehetetlen amit kérsz - ellenkezett a püspök - hiszen Szikra nemhogy e templomban nem nyugodhat, de még rendes, szent temetőben sem! Bárhová máshová eltemethetjük természetesen, de templomba és temetőbe...

- Miért nem?! - vágott közbe indulatosan Darg.

- Na de szeretett gyermekem, hiszen te is ismered a szent tanokat valamennyire! Ő természetesen örökre elkárhozott, hiszen öngyilkos lett, és világosan szólnak róla tanításaink, hogy aki önkezével véget vet életének, az nem nyugodhat megszentelt földben! Emiatt természetesen hiába is mondta Szikra azt, hogy majd a halálban egyek lesztek, mert ez lehetetlen, az ő lelke természetesen a Pokolra kerül majd, azaz nem is majd mert máris ott van, már e pillanatban is, de a tied a Mennybe kerül, Darg fiam, már ha természetesen te is nem leszel öngyilkos, amit őszintén remélek, mert az egyháznak még sokáig szüksége van a te áldozatos szolgálatra, amit...

- Amit soha többé nem kap meg! - ordította most Darg, de akkora erővel, hogy bár sok ordítást hallhattak tőle eddig is már, de ekkora erejét még soha. Azzal előrántotta a kardját, villámgyorsan, és suhintott vele egy irtózatosszerű, vízszintesen, a püspök már azt hitte hogy ott leli halálát, de Darg csapása nem az ő fejét vette célba, hanem csak kettévágta a nagy aranykarót az oltár legfetején. A Szent Karó nagy döndüléssel esett a földre. Ezt látva mindenki elsápadt a kápolnában.

- Szentségtörés! - kiáltotta a püspök.

- Az, az! - kiáltotta Darg. Azzal előrelépett és a kard hegyét a püspök nyakára szegezte. - Megtagadom a karotány istent! Átok, átok, átok reá! Halál rá és minden követőjére! Hát ezért szolgáltam őt számos csatában, nemegyszer a véremet ontva érte?! Hány eretneket, pogányt, szakadárt, hitehagyottat öltem meg miatta, többnyire kínhalállal, a saját rokonaimat sem kímélve érte, s erre tessék, elhagyott a döntő pillanatban! Nem elég hogy hagyta hogy a csizsik megszegyenítsenek, de szeretve szeretett feleségemtől is megfosztott! Hát miből állt volna neki hogy megsúgja Szikra szívének, hogy én nem haltam meg, csak alszom?! Miből állt volna lefognia az utolsó pillanatban a kezét, vagy hogy amikor idesiet, azt tenni hogy elcsússzon és beverje a fejét és csak akkor térjen magához amikor már itt vagyok, vagy azt sugallni nektek, semmitérő himpelléreknek, hogy közelebb legyetek hozzá a gyászában, és lefogjátok a kezét?! Számptalan, ezernyi és tízezernyi jó módja lett volna erre, és Isten semmit sem tett!

- Isten szabad akaratot adott az embereknek, és ezen akaratot Szikra most rosszra használta, visszaélt vele... - kezdte a püspök, de Darg folytatta:

- Ez csak süket maszlag, Szikra nem káromolta Istent, nem élt vissza semmivel, csak szerelmes volt! Ha a szerelem vétek Isten előtt, kiirthatja az egész emberiséget! De ez még mind semmi, mert ti átkozott, csuhás barmok azt prédikáljátok, hogy még csak nem is nyugodhat ott a teteme, ahol azt én, a vár és a környék ura, megparancsolom?! És Isten a szavaitok szerint azt tanítja, hogy én nemcsak a hátralevő életemben nélkülözöm eztán már Szikra kedvességét, de még abban sem reménykedhetem, hogy halálom után újra együtt lehetek vele, s újra hallhatom csilingelő kacagását, figyelhetek okos tanácsaira, láthatom a mosolyát?! Hát mi ez az isten, ha nem rosszabb még az ördögnél is?! A csizsik, akiket sárga ördögöknek hívtok, megkönyörültek többszázezer ellenségükön, holott mind megölhették volna, azonnal vagy kínhalállal, ahogy nekik tetszik, Isten meg ezt teszi velem?! És ti az ő szolgálói?! Hát ki a rosszabb akkor, az Isten vagy a Sátán?!

- Fiam... - kezdte a püspök.

- Elég! Ne szólíts a fiadnak! - azzal Darg kardja villant, és egyetlen csapással kettéhasította az oltárt. - Ez már elég szentséggyalázás neked, hogy ne legyek a fiad?! De nem kell hogy kitagadj az egyházból: kitagadom onnan én magamat! Mert ha Szikra a Pokolra jutott, akkor azt akarom, hogy odakerüljek én is! Oda, éppen pontosan oda ahol ő van, és nem máshova! Megtagadlak, karotány isten! - azzal Darg elővette a péniszét, és hatalmas sugárban le-

hugyozta az oltár és a Szent Karó darabjait. A jelenetet mindenki sápadtan nézte, de senki sem mert közbeavatkozni, mert Darg olyan kegyetlenül nézett.

- Megörültél a fájdalomtól, nem tudod hogy mit beszélsz, Istennek semmi köze ahhoz ami történt, vétlen benne mindenki...

- Aha, mindenki csak Szikra nem, mi?!

- Úgy van!

- Te sem vagy vétles benne?!

- Miért is lennék!

- Pedig az vagy! Hát nem ott voltál tán te is azok közt a gyávák közt, akik elfutottak, és hamis hírt vittek neki?! Mert ha ott vagy velem, mellettem, te meg a hozzád hasonló hitványak, eblelkűek, akkor ti is elalszotok, és velem együtt ébredtek, és nem visz senki valótlán hírt az én szerelmes feleségemnek! Őt nem önmaga ölte meg, hanem ti! A ti hazugságotok! - és Darg kardja újra a püspök nyakának szegeződött.

- Én nem is voltam itt, amikor azt a hírt vitték neki, én... - kezdte sápadtan a püspök, de Darg nem hagyta hogy befejezze.

- De bizony! Elárultak ám a szavaid, te hájas barom! Hiszen úgy mesélted el ami történt, hogy nem is hittétek hogy lesz valami vele, meg hogy nem volt időtök közbelépni... úgy mondtad el, mint aki ott volt, mint aki átélte mindezt... tehát bűnös vagy! Halál rád! Ezt figyeld Isten, ez már csak elég szentségtörés ahhoz hogy a Pokolra kerüljek?! Egy püspök haláláért már talán csak elkárhozom, ugye?! - azzal villant a kardja megint, és egyetlen csapással lefejezte a püspököt.

- És ti is meghaltok mind! - ordította, azzal a riadtan szétrebbenő papokra és apácákra vetette magát, s aprította őket ahol csak érte. És legalább tizet meg is ölt belőlük, míg a többinek sikerült nagy sikoltozások közepette elhagyni a kápolnát.

Darg nem üldözte őket. Visszatért a koporsóhoz, letérdelt, s ezt sikoltotta:

- Sátán! Gyere, és vedd a lelkemet! Tied vagyok, csak azt tedd meg, hogy énértem visszaengeded Szikrát az életbe!

Ezután várt. De bár jó órát várt, semmi sem történt. Nem jelent meg a Sátán.

- Hát jól van! Ha nem jön értem a Sátán, megyek én őhozzá! - állt fel Darg. - Végül is érthető: sokkal nagyobb úr a Sátán annál, hogy eljöjjön értem, a senkiért! De nem ússza meg, hogy meg ne látogassam! Megyek hozzá! - azzal újra kiemelte a koporsóból Szikra tetemét, s karjában a nő holttestével kilépett a kápolnából.

Úgy tűnt sokáig volt odabent, mert már hajnalodott. A kápolna előtt sok katona állt, akiket az elmenekült papok hívtak hogy fékezzék meg az örültté vált uraságot, de nem mertek oda bemenni. Hiába, Dargnak nagyon veszett híre volt, és a harcban is élenjárónak ismerték, ráadásul most ha még örült is...

Most meg hogy kijött, nem úgy viselkedett, mint akit meg kell kötni vagy meg kell ölni. Egy szót sem szólt hozzájuk, rájuk sem nézett, és senki nem is merte akár csak azt megkérdezni hogy hová megy. A papok annyiból még örültek is hogy látták, viszi a holttestet. Remélték, eltemeti, és nem kezdődik ismét egy vita arról, hogy nyugodhat-e Szikra a kápolna köve alatt.

Darg pedig lóra sem szállt, csak úgy szép nyugodtan, gyalogosan visszaindult tegnapi vere-sege színhelyére. Mert úgy nem akarta nevezni, hogy a tegnapi „csata” helyére, hiszen nem volt ott csata...

Semerre sem látott már pucér katonákat, vélhetőleg mind igyekeztek az éj leple alatt minél messzebb elsomfordálni innen. Ennek örült. Igazán nem kívánta most a társaságot. Határozott léptekkel egyenesen az erőtér elé lépett, közvetlenül elé, és letette a földre Szikra tetemét. Semmi fáradtságot nem érzett, holott jó messziről cipelte ide a nőt a karjában.

- Hé ti sárga ördögök! Jöjjetek elő! Te Ilina vagy akárki! Sátán, te magad, vagy ti, a szolgálói! Én vagyok Darg, és eladom nektek a lelkemet, ha feltámasztjátok a feleségemet! Megtagadom Istent a kedvetekért, ha visszaadjátok az életét!

Várt egy kicsit, majd még néhányszor elüvöltözte ezt vagy valami hasonlót, mert mást nem tehetett. És íme, egyszer csak megtörtént a csoda: közvetlenül előtte megszűnt az erőtér vibrálása, és Darg megértette, hogy bemehet az eddig tiltott területre, a Sátán országába.

Hát be is lépett, Szikra tetemét természetesen magával víve. S nem is kellett sokat mennie, mert zümmögés hallatszott, s hamar leszállt mellette egy fémszitakötő, s abból kilépett maga Ilina.

- Mi történt vele? - kérdezte a lányra nézve, s azonnal előszedett valami titokzatos varázsszöveget a zsebéből, s azt a lányra irányította, majd megnézte.

- Meghalt. S elég régen. - sóhajtott elkomorodva. - Ki ölte meg?

- Hát ezt se tudod, ördög létedre?! - ámult Darg.

- Hagyd már ezt az ökörséget, hányszor mondjam, hogy nem vagyunk ördögök?!

- Jó, hát akkor boszorkányok, nekem mindegy... vezess akkor a Sátánhoz, a főnököddel akarok beszélni, a fejhez jöttem, nem a lábfejhez! De neked is megmondhatom hogy mit akarok: adjátok vissza...

- Tudom, tudom, a feleséged életét! Ki ölte meg?

- Szikra öngyilkos lett, mert azt hitte meghaltam, nem tudta, hogy csak elaltattatok!

- Szegény! - sóhajtott Ilina, Szikrára nézve. - Tudod Darg, azért nem öltünk meg titeket, mert mi valóban nem vagyunk az ördögök, és nem szeretünk gyilkolni! Senkinek sem akartunk rosszat, neki sem, és szívesen fel is támasztanánk, de sajnos ez lehetetlen, épp mert mi nem vagyunk ördögök, csak emberek, bár olyan emberek akik sokkal többet tudnak mint ti! Tulajdonképpen akár még fel is támaszthattuk volna, ha ott vagyunk a közelében a halálakor, vagy ha nem is a közelében, de legalább időben értesítesz minket arról hogy mi történt, mert majdnem mindenkit fel tudunk támasztani, kivéve ha az agyát éri valami sérülés, de csak akkor, ha a halála óta nem telt el több idő, mint úgy két-három óra. De most megvizsgáltam a te Szikrádat, és látom hogy az ő halála óta ennél lényegesen több idő telt el. Már olyan bomlási folyamatok kezdődtek el az agyában, hogy nem tudjuk feltámasztani! Látod, ha barátságos lettél volna velünk, s lett volna akár egyetlen csizí is a váradban, vagy valami kommunikátorunk amivel üzenhetsz nekünk, azonnal odarepülünk és megmentjük őt. De hát te inkább hóbörögtél, ellenségeskedtél! De nem bosszúból nem támasztjuk most fel, csak mert nem tudjuk!

- Azt akarom hogy tudjátok! Mindent megteszek nektek amit csak kértek, megeszem ezentúl minden ebédre a saját szaromat vagy a tietekét is, ha ezt parancsoljátok, leszek utolsó szolgátok, még azt is megteszem aminek semmi értelmét sem látom, mert tietek leszek mind-

halálig, titek a testem és a lelkem, csak mentsétek meg őt! - azzal Darg térdre rogyott Ilina előtt, fejére marokszám szórta a homokot, és csókolgatni kezdte Ilina lábát, miközben ömlött a könnye.

- Hidd el őszintén sajnálom, mert megtenném boldogan, én lennék a legboldogabb ha megtehetném, mert az azt jelentené hogy okosabbak vagyunk! De ami nem megy, az...

Ebben a pillanatban roppant csoda történt. Tőlük alig két lépésre a semmiből váratlanul előbukkant egy helyes kislány képe. Olyan talán tíz éves lehetett, sőt, inkább még fiatalabb. Hat éves is tán, nehéz volt megítélni, mert furcsa ruhát viselt, és a szeme formája is szokatlan volt. És Darg borzadva hőkölt hátra, mert a kislányt bár látta, de semmi más nem lehetett mint kísértet, mert halványan látta csak, mintha ködfoltokból állna, és átlátott a kislány testén, látta mögötte a szikes tájékat.

- Várj egy cseppet Ilina! - mondta a szellem-kislány. - Nekem támadt egy szokatlan ötletem! Nagyon merész ötlet, nem is biztos hogy beválik, de érdemes megpróbálni, mert ez a Darg nagyon nagy úr errefelé, sokat nyernénk vele, ha megnyerhetnénk a csiszi eszméknek!

- Ugyan már Kandi, ez csak egy bunkó barbár, s még a barbárok közt is egy kiváltképpen ostoba tahó, lefogadom, most is kísértetnek néz téged! Hiszen minden második szava az, hogy ördögök vagyunk vagy boszorkányok!

- Ez tiszta sor, de nem az a lényeg hogy megértsen bármit is, nem kell hogy ő maga csiszivé legyen, elég ha engedelmeskedik nekünk! De sietni kell, tehát ültess be a helikopterbe, rakd be oda Szikra tetemét is, és szállítsd őket az orvosiba! Én addig előkészítek ott mindent, s elmondom Dagnak is, hogy mi a tervem!

- Miért, mi az? - kérdezte Ilina, de azért máris vitte a helikopterbe Szikra testét, és szólt Dagnak, hogy üljön be oda ő is. Darg nagyon félt, de engedelmeskedett. Holtában sem akart elszakadni Szikrától. És rémülten pislogott Kandi hologramja felé, ami látszólag nem is lépett, egyáltalán, hiányzott a teste deréktól lefele, de mégis követte őket a helikopterbe a levegőben úszva.

- Etut csinálhatnánk Szikra tudatából. - mondta Kandi röviden Ilinának.

- Na ne hülyéskedj, hogy is engedhetnénk egy barbár személyiségmintázatot a csiszi hálózatba! - döbönt meg Ilina, és bár Darg egy szót sem értett ebből a rövid párbeszédből, de mert azért Ilina arcát is figyelte, azon jól látta, hogy ez a boszorkánypalánta szabályosan halottsápadt lett, s ebből annyit azért felfogott, hogy a kísértetlány valami hihetlent javasolt.

- Tudod Ilina - folytatta Kandi - Szikra agyát regenerálni valóban nem lehet már, ellenben arra még nagyon is alkalmas, hogy kiolvassuk belőle a tudattartalmat, mert ennél lényegesen felbomlottabb stádiumú...

- Kandi, ne a dolog technikai megvalósíthatóságáról elmélkedj nekem, azt elhiszem hogy meg lehet csinálni, a hogyanja nem is érdekel, úgyis te végzed majd, de belegondoltál-e, hogy ez a Szikra, aki csak egy barbár, nem sokkal lehet különb a gondolatvilága mint a férjéé, ez hogy érzi majd magát a kibertérben, milyen galibákat okozhat, és...

- Nyugi, azt hogy hogy érzi majd magát nem tudom, de galibát morzsányit sem okozhat, hát már elfeledted volna, hogy egész Csiszillának én vagyok a főtetűje?! Mondhatnám hogy a kibertéri Csiszilla királynője?! Természetesen az etu-Szikra nemcsak a lehető legalacsonyabb prioritási szinten fut majd, de még külön le is tiltom számos funkcióját, legalábbis eleinte, de annyira, hogy még csak fogalma sem lesz arról, hogy ő akár csak elvileg is képes lehetne erre vagy arra! Például a közelébe sem mehet majd fegyvereknek, nem kezdeményezhet

kommunikációt fontosabb személyekkel, egyáltalán, senkivel sem ha én azt előzőleg jóvá nem hagyom, a saját adatbázisán kívül egyáltalán semmi adatbázisban nem eszközölhet változtatást, bizonyos adatokat el sem érhet, és így tovább... szóval, ezt nyugodtan rám bízhatod! Különben is: ha nem leszünk vele megelégedve, végső esetben egyszerűen töröljük a hálózathoz és kész! Na, hozzájárulsz?

- Kandi, ehhez csak akkor járulok hozzá, ha beleegyeznek a teki is!

- Már beleegyezett, hallotta az egész beszélgetésünket!

- Akkor mire neked az én beleegyezésem is?

- Nem volna muszáj, de jobban szeretem ha minél szélesebb az egyetértés, mielőtt valami újba kezdek.

- Márpedig Kandi én ebbe csak akkor egyezem bele, ha még külön megszavaztatod a hálózathoz levő összes királynő-etuval is ezt az ügyet, mert nekik is illik tudni, hogy miféle társat akarsz rájuk szabadítani! Egy barbár a csiszí hálózathoz, hatalmas Őstojás!

- Megszavazták. Különösen Tioricia pártolja nagyon az ügyet, azt mondta, ez érdekes kísérlet lesz. Különben sem Szikra lesz az első: hiszen Sárkány is a hálózat része!

- Az más. Ő önjáró egység.

- Mégis etu bizonyos értelemben. Na szóval akkor úgy veszem hogy megkaptam a szavazatodat, most tehát elmondom Dargnak is hogy miről van szó, hogy értse, amennyire megértheti! Sajnos tartok tőle hogy nagyon le kell egyszerűsíteni a témát ahhoz, hogy megértse!

- A lényegét megértettem. - szólalt meg bátran Darg. - Van rá valami mód, hogy mégis megmentsétek a szerelmem életét!

- Nem. Rosszul értetted meg. Az életét, azt nem lehet megmenteni, azt jól mondta neked Ilina. De a lelkét, azt megmenthetjük.

- A lelkét?! Úgy érted hogy nem kerül Pokolra?!

- Oda semmi esetre sem kerülne, mert olyan hogy Pokol, nincs.

- Nem értem! Semmit sem értek! Azt hittem hogy értem, de nem értem, de nem is érdekel, csináljatok amit akartok, csak legalább még egyetlenegyszer halljam őt énekelni, beszélgethessek vele, csókolhassam, örülhessek neki, átölhessem...

- Figyelj rám, Darg! Ha úgy lesz ahogy én akarom, akkor annyit hallhatod őt énekelni, amennyit csak akarsz, annyit beszélgethetsz is vele, amennyit csak akarsz, láthatod is őt akármikor – de csókról és ölelésről szó sem lehet!

- Miért?

- Nézz rám! Gondolod, hogy engem sikerülne megölelned, megcsókolnod?

- Csak... csak nem arra céloz, hogy...

- De igen. Olyan lesz, mint én.

- Kísértet akarsz csinálni belőle?! - hördült fel Darg.

- Nem vagyok kísértet. Etu a fajtám neve. És én nem akarok semmit. De te, Darg, te akarsz. Ha úgy döntesz, megcsináljuk, hogy Szikra etuvá legyen. És hogy megértsd, úgy mondom: ez azt jelenti, hogy a lelke feltámad. De csak a lelke, a teste nem. A lelkét képesek vagyunk feltámasztani. A testét nem. Viszont ennek is megvan az előnye: így, etuként, halhatatlan lesz!

Örökké veled lehet. S ha akarod, mindig fiatal marad. Képes lesz rá ő is mint én, hogy akármikor megjelenjen előtted, amikor csak akarja, el is tűnhet...

- És, izé...

- Nos?

- Nem lesz ez fájdalmas neki?

- Cseppet sem. Miért is fájna neki, amikor csak a test fájhat, de neki nem lesz teste! Nem ronthatja el a gyomrát, nem vághatja meg a kezét, nem viszkethet az orra, nem betegedhet meg...

- De neked nincsenek lábaid!

- Mert nem akarom. Energiatakarékossági okokból nem modelláltam lábat magamnak. De ha akarom, máris vannak lábaim! - azzal Darg megint csodát látott: máris nőttek lábai Kandinak.

- Sőt ez még mind semmi: ha akarom, máris három vagy négy méter magas vagyok, vagy szőkehajú, vagy fekete hajú, de nézz csak ide, lehetek oroszlán is, vagy sárkány, vagy fénygömb, vagy öreg... - és Kandi mutatta is sorra mindezt Darnak. - Én azt hiszem hogy a feleséged nemcsak nem bánja ezt majd, de élvezni is fogja nagyon, mert hát úgy is felfoghatja a dolgot, hogy egy hatalmas varázsló lett belőle! Eleinte biztos szokatlan lesz neki, de azután már ha tehetné, se menne vissza a testébe! Én biztos hogy kész tragédiának érezném, ha muszáj volna emberi testbe költözöm! Itt csak te leszel az Darg aki szenved majd, mert valóban a lelke lesz csak veled, de a teste soha többé, tehát nem szerelmeskedhetsz vele, még csak át sem ölelheted! De beszélni beszélhetsz hozzá és vele, láthatod, énekelhet neked...

Darg keményen húzta ki magát.

- Akarom őt! Hozzátok vissza a lelkét! Legyen jelen a lelke életem minden hátralevő pillanatában! Hiszen úgyis van legalább egy kötelességem mindenképp még felé: bocsánatát kell kérnem, amiért határozott könyörgése ellenére eljöttem ellenetek a háborúba! Ha ezt nem teszem, még most is élne! Hozzátok őt vissza nekem, s hű szolgátok leszek!

- Attól tartok Darg - kuncogott Kandi - hogy te nem annyira a mi szolgánk leszel, mint inkább Szikra szolgája! Mert ha visszahozzuk őt, valószínűleg át is neveljük. Könnyű lesz, mert a virtualításban még sokkal könnyebb meggyőződnie a hatalmunkról, mint idekint a rút valóságban! Végül is azt a világot az alapjaitól kezdve eleve mi csiszik teremtettük a magunk kívánságai szerint!

- Ezt nem értem, de jól hangzik. Hiszen mennyivel könnyebb a saját feleségem szolgájának lenni, mint a tietekének! Még ha kísértetté válik is a feleségem...

- Én nem vagyok kísértet. Etu vagyok.

- Jó, jó, szóval a ti nyelveteken azt hogy kísértet, úgy mondják hogy etu. Értem.

- Rosszul érted, e két szó nem ugyanazt jelenti... - kezdte Kandi, de Ilina leintette.

- Hagyd a csudába is Kandi, ne pazarold rá a kapacitásodat, majd Szikra meggyőzi őt, kínlódjon a felesége vele, legalább nem unatkozik!

- Igazad van. - bólintott Kandi hologramja, azzal a kísértetkislány eltűnt.

2. fejezet

A Menny lakói

Szikra hamar rá kellett jöjjön, hogy a halál cseppet sem kellemes! Mármint eleinte. El volt szánva rá, hogy fájni fog, ha magába vágja a tört, de hogy *ennyire* fáj, azt nem hitte volna. Tágra is nyílt a szája hogy sikoltson, de hang már nem jött ki rajta. S közben továbbra is fáj, iszonyatosan fáj a szó szerint és átvitt értelemben is megsebzett szíve.

És majdnem egy percig érezhette ezt, míg végre lassan elhomályosult előtte minden. Azt még érezte hogy a teste előredől, a köpadló felé... de azt már nem, hogy le is zuhan oda.

Azaz... azaz, ő úgy érezte hogy dől, egyre csak dől arrafelé, tulajdonképpen zuhan, nagyon sokáig zuhan, és érdekes ez, mert még mindig nem érzi hogy leesett volna valamire... lehet hogy a Pokolba került, s azért zuhan olyan sokáig, elvégre a Pokol, az olyan hely, ami nagyon mélyen kell legyen?!

Annyi azonban biztos, hogy legalább a szíve nem fáj már. Ez jó. - és óvatosan megpróbálta elengedni a tört. De nemhogy erre nem volt képes, de most vette észre, hogy nem is érti miből gondolja hogy zuhanna, mert hisz nem érzi a saját testét! Nincs keze, nincs melle sem, nincs semmije sem... tényleg, hiszen ő nem is lélegzik... no persze, minek az egy halottnak?!

- Tényleg, hiszen én lélek vagyok már! Persze hogy nincs testem! - gondolta megkönnyebülten.

Na de akkor is elvárható, hogy valahol legyen: vagy a Pokolban, vagy a Mennyben! De hát csak a sűrű sötétség van körülötte!

- Van itt valaki? - próbálta megkérdezni. És íme, sikerült! Azt ugyan nem érezte hogy ki mondta volna e szavakat, nem érezte a torkát, száját, nyelvét, de legalább hallotta a hangját, hallotta a szavakat. S íme, válasz is érkezett rá!

- Van itt valaki. Többen is vagyunk itt. Üdvözlünk téged Szikra, új otthonodban, a kibertérben!

No, ebből még nem tudta meg hogy hol van, de legalább tudják az itteniek a nevét! Ez is valami! És üdvözlík. Ez talán jó jel. Habár, a börtönben is üdvözlík az új lakót...

- Hol vagyok, mondjátok meg kérlek: a Mennyben vagy a Pokolban?

- Egyik helyen sem.

- Aha, tehát a Purgatóriumban! Bár furcsa: nyomát sem látom tisztítótűznek!

- Nem a Purgatóriumban vagy. Ugyanis nincs olyan hogy Pokol, olyan sem hogy Menny, s olyan sem, hogy Purgatórium. Ahol vagy, annak a neve *kibertér*, de attól tartok nagyon soká fog tartani míg megérted hogy ez mi, mert a legalapvetőbb ismereteid is hiányoznak ehhez. Mindenesetre hogy legalább némi kis fogalmad legyen róla, annyit mondhatok, hogy tekintsd úgy, hogy meghaltál, de csak a tested, s a lelked nem, ellenben átkerült ebbe a világba, ami bár nem a Menny, de a számodra igenis az, már amiatt is, mert mindörökre itt maradsz! Itt ugyanis nincs a számodra halál. És inkább Menny ez a hely mint Pokol, mert ez remek hely, és majdnem minden úgy történik, ahogyan azt te akarod! Még fájdalom sincs, azaz, azt csak akkor érzel ha kifejezetten ezt akarod, de hát nem muszáj hogy olyan hülye légy, hogy ezt akard! És magányos sem kell légy, nem vagy egyedül, sok millió társad van, akik bár-

melyikével beszélgethetsz ha ezt akarod, ráadásul oda sem kell menned, eléred őt a hangoddal egy pillanat alatt! Ez egy remek hely ám, Szikra, csak azt kell megtanulnod, miként élvezheted ki ennek az előnyeit. Ez nem lesz könnyű, rengeteget kell tanulnod, de megéri. Ez a csupa öröm és boldogság országa! Én magam is már évszázadok óta itt élek, és el nem mennék innen semmiért sem!

- Ki vagy te?

- A nevem Tiorícia.

- És ki voltál, amíg éltél?

- A csiszík egyik királynője. Nem is akármilyen királynője, mert a harmadik leghíresebb! Az első ugyanis Nornúda, a második Darzsi, nos, a harmadik én vagyok! És ez nem csekélység!

- De hát hogy engedhettek be a Mennybe egy pogány csiszít?!

- Úgy, hogy mondtam neked, hogy ez nem a Menny, csak olyan, mintha az lenne! Mondjuk, tekintsd úgy, hogy ez egy magán-Menny, s ide csak azok kerülhetnek be, akiket a csiszík felhatalmaztak erre! E Mennyet a csiszík teremtték önmaguk számára! Tudd meg, hogy miután meghaltál, a férjed összeveszett a papokkal, akik nem akarták hagyni, hogy tisztességesen eltemessen téged, mert arra hivatkoztak hogy aki öngyilkos, az elkárhozik, s annak ez nem jár. Erre a férjed megölte a püspököt, s elhozta a tetemedet hozzánk, csiszíkhez...

- Nem értem! - vágott közbe Szikra. - Hiszen a férjemet megöltétek épp ti, csiszík!

- Nem öltük meg. Csak elaltattuk őt is, meg az egész sereget is, s álmukban pucérra vetkőztettük mindet, szégyenszemre. De azután hogy felébredtek, mehettek tovább pucéron, ám élve. Egyetlenegy embert sem öltünk meg a seregből! Megtehettük volna, de nem tettük meg. Hamis hírt vittek neked, szegénykém! Na tehát hogy folytassam: a férjed elhozta a tetemedet nekünk, s azt mondta, hogy támasszunk fel, ha megteesszük, eladja a lelkét nekünk, mindent úgy tesz ahogy mondjuk! Na már most, feltámasztani téged képtelenek voltunk, de megbeszéltük a dolgot Darggal, s az azt mondta hogy jó, tegyük amit tudunk érted, ami azt jelenti, hogy a lelkedet legalább megmentettük, ha már a testeddel ezt nem is tudtuk megtenni! Nos, ez a megmentett lélek, ez vagy te!

- Darg él?! Jaj de jó hír ez, bárcsak láthatnám!

- Láthatod majd. Vele lehetsz nem is sokára, percek múlva az ő ideje szerint.

- Hogyhogy az ő ideje szerint?

- Úgy, hogy addig a te fogalmaid szerint minimum hetek telnek el, de lehet hogy évek! S ezen ne is csodálkozz! Tudod, az itteni lelkeket úgy hívjuk hogy etuk, te is etu vagy már, s egy etu számára az idő nem úgy telik mint az élők számára: akár sokkal gyorsabban vagy lassabban is, ahogy ő akarja! Te is befolyásolhatod majd az idő múlását bizonyos határok közt ha akarod, csak meg kell tanulnod ennek a módját. Na és most még épp azért nem láthatod a férjedet, mert még meg kell tanulnod annak is a módját. Erre kell a sok-sok idő, talán évek, neked! De Darg számára ezalatt csak néhány perc telik majd el. És nyugodt lehetsz, ezalatt nem fogsz öregedni! Mi már nem öregszünk! És remekül érzed majd magadat!

- Nem is olyan jó itt, olyan sötét van!

- Hát kívánd azt, hogy legyen fény! - kuncogott Tiorícia.

- Legyen világosság! - kiáltotta Szikra. S erre máris vakító fény kápráztatta el...

- Hé, ne ilyen erős! - kiáltotta. Erre a fény halványulni kezdett...

- Most jó! - kiáltotta. S erre maradt a beállított fényerősség.
- De nem látok semmit, csak a fényt! Hol vagyok?
- Ahol akarsz! - hallotta Tiorícia hangját.
- Nem értem! Mi az hogy ahol akarok? Helyek még a Mennyben is kell legyenek!
- Vannak is, de azok nem olyan helyek, amelyeneket megszoktál.
- Hát akkor?
- Ahol most vagy, az először is a kibertér, ahhoz tehát hogy láthasd a férjedet, ki kell majd pillantanod a valódi világba, de az még várhat. Közelebbről meghatározva a helyedet, ahol most vagy a kibertéren belül, az az otthonod. A te adatbázisod, mi úgy mondjuk. Azért nem látsz most semmit, mert ez még üres. Mint egy ház, amit még nem rendeztek be, ott is csak a fehér falakat látnád, ugye? Semmi nincs még itt, csak egy szabad kommunikációs vonal, amit kifejezetten épp énhozzám kötöttek be, hogy legalább egyvalakivel tudj a legelején beszélni. Én vagyok ugyanis a tanítómestered. Úgy képzel el tehát, mintha egy teljesen üres szobában lennél, aminek a falában van egy kis cső, ami az én szobámba vezet át, és így beszélgethetünk egymással. Eddig érted?
- Talán... - válaszolta Szikra bizonytalanul. Majd hozzátette:
- De hiszen mire is mennék én tárgyakkal, amikor még kezem sincs hogy megfogjam őket!
- Tudod, nekünk tulajdonképpen nincs szükségünk kezekre, ha akarunk valamit, megcsinálhatjuk anélkül is! De talán valóban jobb, ha képzelsz kezet magadnak, eleinte sokat segíthet a megszokásban; kezdő etuk gyakran élnek ezzel a trükkel az első néhány másodpercben, amíg akklimatizálódnak az itteni világhoz!
- Aha, tehát hogyan lehet kezem?
- Úgy, hogy nagyon erősen elképzeled magadnak hogy milyen kezet akarsz, és kimondod hogy akarsz kezet magadnak!
- Akarok kezet magamnak! - kiáltotta Szikra. S íme, máris érezte hogy van keze... legalábbis egy. A jobb keze. S látta is ezt a kezet. Érdekes módon teste többi részét még nem! De ezt már látta, mozgatni is tudta rajta az ujjait... de ez valahogy nem az ő keze volt! Olyan furcsa volt...
- Nem ilyen volt a kezem!
- Nem - válaszolta Tiorícia - mert csak egy általános kézsémát kaptál. Nem koncentráltál elég erősen arra, hogy milyen kezet akarsz! De megváltoztathatod a kezed hosszúságát, az ujjaid hosszát, a körmöd színét és alakját, a kezed izmosságát, mindent, ha elég erősen erre koncentrálsz. Általában véve majdnem bármit megtehetsz, ha erősen koncentrálsz rá, s amikor úgy érzed hogy tökéletesen elképzelted, azt mondd, hogy „legyen”. De ezt tényleg jó hangosan kell elordítanod, azért, hogy ne legyen baj belőle, ha beszélgetés közben mondd ki. Olyan túl nagy baj különben nem lehet belőle...
- De hát akkor én varázsló lettem volna?!
- Bizonyos értelemben igen, de ne ijedj meg, mert épp azért nem lehet túl nagy baj, mert olyan túl nagy hatalmat azért nem adtunk ám neked. És hatalmad csak erre a világra szól, a kibertérre. Különben kész kezek közül is válogathatsz, ha elkiáltod azt, hogy „kéz-séma”, vagy ha egyszerűen a kéz fogalmára összpontosítasz és azt kiáltod egyszerűen, hogy „séma”. Vagy bármi más testrészre. Vagy akár bútortárgyra. Próbáld csak ki!

Szikra kipróbálta a kézsémát. S máris megjelent előtte a semmiben egy egész sereg különböző alakú kéz. S amikor szemügyre vette őket, s tekintetét feljebb emelte, azonnal mintha felrepült volna annak magasságáig. Vagy lefelé, ha az alatta levőt akarta újra megnézni. Ezernyi és ezernyi kezet láthatott!

- Ha megtetszik valamelyik - hallotta Tiorícia hangját - csak kiáltd el erősen azt, hogy „ezt akarom”.

- Tiorícia, nem lehetne e sok válogatás helyett azt varázsolni, hogy egyszerűen ugyanúgy nézzek ki, mint a halálom előtt?

- Hogyne lehetne!

- Akkor miért nem úgy ébredtem?

- Hogy szokd egy kicsit az etu-létet.

- Mit kell csinálnom hozzá?

- Kiáltd el, hogy az eredeti külsődet akarod.

Szikra elkiáltotta, s máris volt mindene, amit megszokott, bár éhséget és fájdalmat még most sem érzett, azt sem érezte hogy verne a szíve, sőt, lélegeznie sem kellett. Ez azonban nagyon kellemes volt. Bár még mindig a semmiben lebegett, súlytalanul.

- Most próbáld berendezni a szobádat mindenfélével. Lehetnek itt nálad például irattartó szekrények, könyvespolcok, tükrök az arcodnak, vagy épp fürdőmedence...

- Hát a lelkek fürödhetnek is?!

- Mi etuk igen. Miért is ne kényeztessük látszattestünket! Kosz ugyan sosincs rajtunk amit le kéne mosni, de a melegvíz simogatását mi is szeretjük élvezni! Vagy épp a hidegét... mert nem kell ám külön dézsa: próbáld ki, hogy elég egy, abba belemászol, és mindig akkora a hőfok, amilyent épp érezni akarsz! Ezt egy skálán állíthatod, vagy fokozatosan melegítheted illetve hűtheted...

- És ha túl meleget csinálok?

- Ne ijedj meg, legrosszabb esetben is csak olyan meleg lesz hogy kicsit érzed kellemetlennek, nem főhetsz meg! Különbözik meg akármikor elég ha elkiáltod hogy „nem akarok vizet”, vagy „nincs víz”, vagy „nincs meleg”, s máris eltűnik! Egyáltalán, bármi baj van, ha azt kiáltod hogy „nincs fájdalom”, akkor nem érzel fájdalmat. Ha azt kiáltod el, hogy „alapállapot”, akkor meg rögvest minden eltűnik, s épp úgy lesz minden, mint amikor most itt a kibertérben magadhoz tértél. Meghalni meg aztán úgysem halhatsz meg, hiszen egyszer már meghaltál! Mitől félsz hát?! - nevetett Tiorícia.

- És hogyan járok itt, ha nincs súlyom?

- Úgy, hogy képzelsz egy padlót magadnak, s akkor máris lesz súlyod! Mi etuk ugyan ezt sem szoktuk, de ha akarod, lehet azért padlód, választhatsz a padlósémák közül, van bőven, néhány százezernyi változat, de akár magad is tervezhetsz akárhány újat! Na, most hagyom is, hogy játssz egy kicsit! Építsd fel az otthonodat! - mondta neki Tiorícia.

És Szikra valóban válogatott. Nehéz dolga volt! Már rögvest a legelején leragadt a padlóknál. Valóban, alig képzelt magának padlót, rögvest úgy érezte, hogy van súlya! De ez nem volt baj, mert hamar rájött, hogy egyszerűen nem tud elfáradni! Bár lehet hogy azt is elképzelhette volna... úgy sejtette, ettől a varázslatos kibertértől kitelik, hogy talán még fáradtság-sémák is vannak, hogy mennyire akarja fáradtnak érezni magát! De nem akarta. És nem tudott dönteni,

hogy a temérdek gyönyörű padló közül melyiket válassza! Mindegyik tökéletes volt, a legkisebb hiba nélkül, és olyan részletes és színpompás mintákkal, hogy olyan a császároknak sem lehetett! Szikra tobzódott a padlóbőségben. De akkor sem járt jobban, amikor a tükör-sémák közt válogatott, a végén már vagy háromszáz csodás tükröt kihelyezett magának a padlóra, és sajnálta hogy senki nem csodálhatja meg e roppant gazdagságot egykori, élő ismerősei közül!

Kitehetett magának több száz tükröt, mert úgy látta hogy a padló amit elképzelt magának, végtelennagy. Arra meg elfér!

- Nem, nem végtelennagy - hallotta most Tiorícia hangját - ennek mérete természetesen azonos adatbázisod méretével, kis túlzással mondván, ugyanis van térfogata is, tehát magassága és mélysége, sőt, még több más dimenziója is, de ezzel egyelőre nem akarlak terhelni. Mindenesetre nem végtelennagy a területed, sőt, igazán picike kis lyukacska például az én kapacitásomhoz képest, de azt hiszem ezt jóideig nem fogod bánni, mert a te sajátidőd szerint mintegy húsz évig mehetnél bármelyik irányba, míg a végére érnél! Most úgy nagyjából a közepén vagy.

- Hát, ez igazán jókora lakosztály! De hát te hallod a gondolataimat?

- Nem mindig, csak ha akarom. De más nem hallja ha nem akarod, ne aggódj. Én azért hallom, mert a tanítódul vagyok kijelölve. Különben magam jelentkeztem e feladatra.

- De hát ha húsz évig mehetek egy irányba... akkor ez egy akkora, kör alakú ország, aminek az átmérőjét gyalog csak negyven év alatt tehetem meg! Ami pedig jóformán egy teljes emberi élet ideje!

- Pontosan.

- Ekkora ország nincs is!

- Hát a te egykori valós világodban biztos is hogy nincsen! Akkora lehet inkább, mint az egész bolygód, mert még azt is simán körbe lehet kerülni negyven év alatt. Sőt, ennyi idő alatt többször is körbe lehet kerülni, kényelmes gyalogostempóban, s úgy, hogy naponta csak nyolc órát gyalogolunk!

- Egy egész világot kaptam akkor?!

- Igen, ha akarod.

- De hol vannak benne a folyók, a hegyek, a vízesések?!

- Butuskám, hát az én hibám talán, hogy leragadtál a padló meg a tükrök mellett?! Hát próbáltad-e már talán, hogy van-e olyan, hogy vízesés-séma?!

- Hát van?!

- Próbáld ki! Mi csiszík több száz bolygó urai vagyunk, s mindegyikről elraktároztuk az adatbankba a teljes topográfiai térképet, de még számos olyan bolygóét is, amit ismerünk ugyan, de nem a mienk! Ezekből bármi általad kedvelt tájat előállíthatsz magadnak, keverheted az alakzatokat, s az sem baj ha nem illeszkednek jól egymáshoz, a kibertér automatikája szükség esetén improvizál, és összepasszintja az objektumokat, ahogy azt kell! De akár te magad is kitalálhatsz magadnak új hegyeket, tavakat, tengereket, amit csak akarsz!

- És csillagokat az égre?! - kérdezte mohón Szikra.

- Válogathatsz több százmillió csillag és csillagkép közül. Tehetsz fel magadnak akár egyszerre több Napot is, meg holdakat, meg üstökösöket, s ezek állandóan ott maradnak, vagy

mozognak olyan irányba és olyan sebességgel, ahogy csak óhajtod! És ha már így belemerültünk a dologba: vannak dzsungelsémáink is, meg rétsémák, de külön-külön is megtervezheted az élővilágot ha akarod, mert rendelkezünk az összes ismert bolygó teljes élővilágának mintájával, van úgy nagyjából egybillió különböző állatunk és növényünk, de te is kitalálhatsz itt is újabbakat. És megnyugodhatsz, mert ezek garantáltan nemlétező állatok, azaz, ezt úgy kell érteni, hogy a legszörnyűbb akármilyen sem árthat neked, mert nincs igazi tested amit megehetne, de ő maga sem akar enni, mert neki nincs igazi tudata, csak az alakját látod, ő nem él még úgy sem mint te, nincs tehát lelke, és eleve meg sem kísérli, hogy rád támadjon! Csak úgy látod hogy mozog a tájban. Bár ha akarod, meg is simogathatod, s akkor barátságosan fog viselkedni, de ez csak olyasmi, hogy... szóval, fogd fel úgy, hogy színészkedik! Igazából nincs egyik sem, csak díszlet. De ha nem akarsz foglalkozni azzal, hogy berendezd magadnak aprólékosan a világodat, akkor válogathatsz a kész bolygósémák között! Minden bolygónknak megvan a teljes sémája, de megvan a javított sémája is, hogy ahol a valóságban néhány dolog nem egészen tökéletes, ott azt kijavítottuk a sémában. A sémák tizedmilliméterre pontosak. És válogathatsz hogy a természetes alakjukban kéred-e őket, vagy úgy, hogy az emberek által csinált mesterséges objektumok is rajta vannak-e. De rendelkezünk néhány, művészek által alkotott kitalált bolygó sémájával is. Itt aztán olyan hegyeket és vízeséseket láthatsz, hogy csak na!

- Nem akarok nagyon magas hegyeket látni, még lepotyognék róluk.

- Dehogy potyogsz, miért is potyognál, amikor repülhetsz!

- Én?!

- Nemcsak te, én is, minden etu, de te *is*! Elég ha csak gondolsz rá, és máris szállsz a táj fölött ide-oda, fel-le, ahogy csak akarsz! Mint álmaidban!

- Csodálatos! És az én világomnak is van sémája, annak ahol meghaltam?

- Természetesen! Sajnos azonban még nem tökéletes. Ez csak úgy centiméteres pontossággal készült még el, ahogy a világúrból felvehettük. És nagyon szegényes élőlényekben, mert még nincs minden faj feltérképezve. Azonban nem javasolnám hogy ezzel kezd, mert még megzavarodnál, összekevernéd ezt a te világodat, a kiberteret, mert már ez az igazi világod, azzal, ahol éltél! Az ilyesmi még nem neked való, csak nagyon gyakorlott etuknak ajánlott!

- Hát, te vagy a mesterem... - motyogta Szikra.

- Úgy van, hallgass rám!

- Hallgatok. És megkérlek, hogy teremts te nekem egy világot most ide, valami nagyon szépet, nagyon megnyugtatót, semmi félelmeteset!

- Jó. Akkor lásd most legelőször is Tlaxán bolygó sémáját! Ez az a bolygó, ahol mi, a csiszik kialakultunk, s amit azóta gyönyörűvé varázsoltunk! Mindjárt megmutatom neked, s megismertetlek a mi egész történelmünkkel...

3. fejezet

Kísértet a feleségem

Darg természetesen lázas izgalommal szívében várta, hogy mi lesz az eredménye a lélekmentésnek. Nos, ennek eredménye az lett, hogy bár ő szeretett volna mindvégig Szikrával maradni, de ez nem volt lehetséges.

- Elvileg ugyan láthatnád a folyamatot - mondta neki Ilina - nincs benne semmi titok, no meg úgysem értenéd. De gyakorlatilag nem láthatod, mert nem szokásunk koszos barbárokat beengedni a házainkba, hogy valami rút fertőzést ragasszanak ránk! Pláne nem engedünk be barbárokat a műtőbe! Ugyan még oda is bemehetnél, ha kellően tisztára suvickolunk, csak hogy az órákig eltartana, és annyi ideig nem várhat már Szikra, mert akkor a lelkét sem tudjuk már megmenteni! Tehát vele most kell megtennünk amit muszáj, vagyis várj idekint nyugodtan!

Darg tehát várt, míg a csiszík bevitték Szikra tetemét egy csodálatos, csillogó-villogó palotába, ahol minden csupa gyémánt és ezüst volt. Legalábbis Darg ezt hitte. Ugyanis nem ismerte az üveget és az alumíniumot.

Jó egy órát várakozott odakint, a lépcsőn ülve, ezalatt a kutya sem törődött vele, aztán várakozhatott még egy újabb órát, de ez már kellemesebb hangulatban telt el, mert elégördült egy kerek kiskocsi, csak úgy teljesen magától, sem ember nem húzta, sem állat, s ez meg volt pakolva mindenféle ínycsiklandozó finomsággal, amit Darg, bár nagyétkű volt, de három nap alatt sem bírt volna elfogyasztani. S hirtelen megjelent előtte a Kandi nevű kísértetkislány, a frászt hozva ezzel Dargra, és mondta, hogy mindezt neki küldi, egyik belőle nyugodtan, így nem lesz olyan unalmas a várakozás!

Hát nem is volt. Ilyen finomakat Darg még soha életében nem evett! Bár a vége felé elsírta magát, erre újra megjelent Kandi, kérdezte mi a baj, mire Darg azt mondta, sajnálja hogy Szikra már soha meg nem kóstolhatja ezeket! De Kandi ezt válaszolta:

- Emiatt igazán ne itasd az egereket, mert igenis élvezheti ő is az ízeket, igaz, nem e világnak az ízeit, de azon ételekét amik az ő világában vannak, ám azok még sokkal finomabbak is! Na de mindjárt elmondja ezt ő maga neked!

Úgy is volt. Nyílt az ajtó, jött Ilina, és a tenyerét nyújtotta Darg felé. Azon egy egészen hártavékony, szinte áttetsző, s alig körömnyi kristálylaposka feküdt.

- Látod ezt, Darg? Vigyázz, el ne fújd! Ez egy úgynevezett etu kommunikátor! Nagyon elnagyoltan fogalmazva, ebbe zártuk bele Szikra lelkét! De ez nem olyan bezárás, ami egy börtönben van, inkább úgy mondom, hogy ez az otthona! Bár még ez sem igaz, mert ő abban a valamiben lakik, amit mi úgy nevezünk hogy a csiszí hálózat, a kibertér, ami átnyúlik a világűr végtelenségén is, egyik csillagtól a másikig, de mégis illik hogy e lapocskát nevezzük röviden Szikra új otthonának, mert leggyakrabban mégis itt fog tartózkodni, tudniillik azért, mert ezen át figyelhet téged, és ezen keresztül beszélgethet veled! Márpedig azt akarod ugye, hogy állandóan veled legyen!

- Igen, igen, add csak ide! - nyúlt a laposkáért Darg. Ám Ilina ujjai összezárultak fölötte.

- Hohó, lassan a testtel! Gondolod hogy a te durva markod megőrzi ezt?! És el nem töri?!

- Nagyon fogok rá vigyázni!

- Akkor is ha csatába mész?! Ha fürdesz?

- Á, fürdeni nem nagyon szoktam...

- Az igaz, érzem is mert messziről szaglik rólad, csak azt nem értem, miért kell ezzel dicsekedni... na tehát tudd meg, hogy efféle lapkánk nekünk is van, minden csiszínek, mert mindegyikünknek van etu-társa. De mi ezt el nem hagyhatjuk, mert magunkba ültetjük. Van úgy, hogy lecseréljük valamelyik körmünket egy ilyenre, vagy a fejbőrünk alá rakjuk, vagy valamelyik fogunk helyére, érted? Szóval, ha komolyan gondolod hogy Szikra mindig veled legyen, veled is ezt kell tennünk, de gondold meg jól, mert...

- Vállalom! Nem félek a fájdalomtól!

- Ne baromkodj, hogy is képzelsz olyasmit, hogy nálunk fájna bármi is! Ám ha beléd ültetjük, akkor azt egykönnyen ki nem veheted, Szikra *mindig* veled lesz, és nem hallgattathatod el úgy, mint egy hús-vér nőt, hiába mondod neki például hogy „dugulj már el”, vagy hogy „kuss”, ha Szikra akarja, beszélhet tovább, s ezellen mit sem tehetsz, mert még csak arra sem leszel képes, hogy megüsd! És Szikra tudni fog minden lépésedről, azt is tudja, mert látja és hallja majd, amikor ürítkezel, vagy amikor más nőkkel vagy, és soha semmit sem titkolhatsz el előle! Akarod ezt?!

- Naná! Gyerünk, tedd máris amit tenni kell!

- Jó. - azzal Ilina előhúzott egy kis, ezüstös készüléket, belerakta a lapocskát, majd azt fel-emelte, és mintha egy fogó lenne, összecsiszpantotta vele Darg bal fülcimpáját. Darg egy igen-igen aprócska szúrást érzett, mintha valaki a két körme közé fogta volna a fülét - majd Ilina így szólt:

- Készen vagyunk! Nyugodtan megtapogathatod a füledet, semmit nem érzel rajta. Beültettem a kommunikátort a fülcimpád bőre alá, a belső oldalra. A füledet már csak nem hagyod el! Így viszont ha később meggondolnád magadat, könnyebben kivehetjük belőled. Te jobb ha nem kísérletezel vele. Nem mintha ki ne lehetne szedni, de elfertőződhet a seb, fájna is, jobb tehát ha ránk bízod. Ingyen megcsináljuk.

- Eszem ágában sincs kivenni! De hol van az én drága Szikrámm?!

- Itt, ha látni akarsz! - hallott Darg egy üde kacagást, a jólismert hangon, s máris megjelent előtte a levegőben Szikra, teljes életnagyságban, hófehér menyasszonyi ruhában, gyönyörűen, csodálatosan, frissen, fiatalon... és Darg már most, rögvest ebben a legelső pillanatban megértette, hogy ez az Ilina nevű boszorkánytanuló a színigazat mondta: valóban ő fog most már szenvedni egy életen át, ő, Darg, mert emésztő, őrzítő vágyat érzett Szikra után, önkéntelenül ki is nyújtotta a kezét utána, de az keresztülszaladt ezen a fantomképen.

Darg elsírta magát.

- Drágám! Bocsáss meg nekem! Hülye voltam hogy elmentem a háborúba, igazad volt...

- Nem haragszom. És nem illet bocsánat. Köszönöm inkább neked szerelmem, hogy elvittél a csiszík közé. Tudd meg hogy pompásan érzem magamat, ez a kibertér ahová kerültem, számomra maga a Menny, és messze sokkal izgalmasabb mint az a Mennyország, amiről a papok prédikálnak! Az biztos, hogy el nem cserélném a papok Mennyéért! Tudd meg, hogy itt én hatalmas varázsló vagyok, egy egész világ az enyém, nagyobb terület ura vagyok, mint aminek egyáltalán tudsz a létéről, úgy képzeld el, mintha enyém volna minden ismert ország és birodalom, meg még annak legkevesebb tízszerese, s ezen a területen én mindent megtehetek amit csak akarok: építhetek hegyeket, tavakat, tengereket, várakat és városokat, teremthetek állatokat és növényeket, s mindezt egyetlen pillanat alatt, ura vagyok a szeleknek

és viharoknak, a fénynek és a sötétségnek, repülni is tudok, az alakomat is változtathatom, s még egy csomó mindent megtehetek, amit így hamarjában nem is tudok elmagyarázni neked úgy, hogy megértsd! Egyáltalán, az előbb rosszul mondtam: én itt nem varázsló vagyok, hanem maga a legfőbb és egyetlen Isten, mert semmi nem történhet amit nem akarok, és minden megtörténik, garantáltan minden, amit csak akarok! És remek barátaim vannak! És milliónyi zenéből válogathatok hogy mit akarok hallgatni, s ehhez zenekar sem kell, mégis szólnak... Ó, Darg, ennél jobb helyre nem is kerülhettem volna!

- Elhiszem neked... elhiszem minden szavadat... hiszen látom hogy gyönyörű vagy... még sokkal szebb mint voltál... annál is szebb, mint amikor megismertelek... - és Darg szeméből potyogtak a könnyek, és ismét kinyújtotta a kezét, de megint hiába.

- Igen, valóban szebb vagyok, mert kissé megszépítettem a külsőmet mielőtt megjelentem neked, hogy még szebbnek láss! Tetszeni akartam neked!

- Hát igen, azt tudom hogy mindig is szerettél szépítkezni... alig is akartál más ajándékokat mint mindenféle kenceficéket, teli van velük a szobád... hát most akkor teljesült ez a vágyad!

- Az biztos, tökéletesen kielégült a szépítkezési vágyam! S ha már szóba került ez a téma, úgy döntöttem hogy ezeket a kenceficéket add oda a szobalányaimnak. Nekem már nem lesz rájuk szükségem.

- A szobalányokra?

- Rájuk sem, természetesen, nincs testem amit gondozniuk kéne, de a kenceficékre sem. Vihetik őket. Megérdemlik, mindig meg voltam elégedve velük.

- Úgy lesz drágám! De tényleg jól érzed magadat? Megszoktad már az új állapotodat?

- Hogyne! A jót könnyű megszokni! - nevetett Szikra.

- De ilyen hamar?

- Csak neked hamar.

- Nekem igazán nem volt ez hamar, vártam itt vagy két órát, s minden perc egy egész örökkévalóságnak tűnt!

- Az is volt, biztosíthatlak róla! De nem ám neked, hanem nekem! Nekünk másképp telik az idő, ha akarjuk, és a többi etu tett róla, hogy ezalatt nekem ne két óra teljen el, hanem hét és fél év!

- Micsoda?!

- Úgy ám! Ezek a csiszík rengeteg minden furfangra képesek! El sem tudod képzelni, ezalatt mi mindenre megtanítottak! Pedig azt mondják, amit az igazi csiszí etuk tudnak, annak legfeljebb századrészeről tettek említést előttem, s még ezen említett dolgoknak is csak kicsike részét tanították meg nekem, inkább csak azt, ami csupán játék nekik! Munkát még nem is bíztak rám, mert ugye én csak egy barbárka vagyok a szemükben! De biztosíthatlak róla, hogy meggyőztek az igazukról. Ugyan nem mindent értek még most sem hogy mi hogy megy náluk, de sokat már igen, vagyis én igazi csiszínek vallom magamat, amennyire csak csiszí lehet egy testetlen lény, tehát felszólítalak, hogy rám való tekintettel is, de saját érdekében is tégy mindent úgy, ahogy mondják neked, mert úgy van az jól, ahogy a csiszík mondják!

- Úgy lesz drágám, meg is ígértem hogy hű szolgájuk leszek! Még akkor is, ha emiatt elkárhozom!

- Az nem történhet meg, mert nincs se Isten, se Ördög.
- Van.
- Nincs. Így mondják a csiszik hogy nincs, és én hiszek nekik, de személy szerint is meggyőződésemm már, hogy nincs Isten és Ördög.
- De van.
- Hé, Darg drágám, eszednél vagy, hogy épp velem, egy halottal vitatkozol a túlvilágról?! Nem gondolod-e, hogy ez már igazán nagy beképzeltség, mert én, a halott mégiscsak jobban tudom talán, hogy mi meg hogy van odaát?!
- Hm... ez igaz! - szégyenkezett Darg.
- Na hát akkor!
- Tehát neked kell majd valamikor dolgozni is?
- Igen, majd úgy néhány ezer év múlva az én időm szerint. De ne félts, nem lesz vészes! Mi etuk olyan gyorsan élünk ebben a világban, hogy ha az élő csisziknek úgy tűnik is hogy a nap minden pillanatát szorgos munkával töltjük is, de valójában a mi saját időnk szerint ez csak annyit jelent, hogy évente talán két-három percet dolgozunk! Ez igazán kibírható, nemde?! Mármint olyan munkát, ami az élő csisziknek munka. Mert van idebent a kibertérben is munka, de az cseppet sem kellemetlen, sőt, azt mondják a többiek hogy irtó izgalmas! Még nem tudom hogy miről van szó, de hiszek nekik, mert eddig még kivétel nélkül mindig az derült ki, hogy nekik van igazuk!
- Ez hogy lehet, ellenkeztél tán velük és aztán rájöttél hogy tévedtél?
- Hogyne, nem is egyszer! De aztán rájöttem hogy nem érdemes. Például alig voltam idebent egy hónapja, a tanítómesterem, Tiorícia, aki különben nem akárki, mert amíg élt ő volt Csisziföld harmadik leghíresebb királynője, szóval igazán méltó még rangban is hozzám, sőt, magasan több nálam, ő tehát azt mondta, hogy tanuljak meg olvasni! És én húzódoztam ettől, mert hát ez mégis nehéz... na de aztán ráálltam, kiderült hogy nem is nehéz, és most már kiválóan olvasok, és nem győzöm áldani Tioríciát e tanácsért, mert elképesztő, hogy így mi minden tudáshoz, hírhez hozzá tudok jutni! Úgy sajnállok amiért te nem ismered a betűket!
- Majd te megtanítasz rá!
- Hát vállalod?!
- Ha jó ötletnek tartod hogy megtanuljam, hát nekiveselkedek és megtanulom! Nem mondhatnám hogy kitörő lelkesedéssel nézek elébe a tanulásnak, de remélem velem is úgy lesz mint veled, hogy később örvendek majd annak hogy tudom!
- Ebben egészen biztos lehetsz!
- Engem mégis aggaszt, hogy odabent a te furcsa világodban esetleg valami hozzád méltatlan, rangodat lealacsonyító bánásmódban részesedel! Mert elhiszem hogy ott sokkal jobb neked mint idekint, de lehet hogy ahhoz képest ami ott megszokott, ahhoz képest te mégis csekélyebb megbecsültségben vagy!
- Hát ez bizony pontosan így van ahogy mondod, be is vallotta Tiorícia! Idebent én vagyok a legislegcsekélyebb etu! De magam is belátom, nem lehet másképp! Ha felbukkan a várkapud előtt egy éhező vadember, és te befogadod, biztos hogy ha adsz is neki enni, de nem a legfinomabb falatokat lököd elé, és nem a legszebb szobába rakod az ágát, sőt, még ágyat sem adsz neki, örüljön az istállónak! És ő valóban örül is neki! Na de sietve megjegyzem hogy ez

nem a csiszík fukarsága miatt van. Arról van szó szerelmem, hogy a csiszík hatalma, mint már talán látod te is, iszonyú nagy. E hatalom a tudásból fakad, de már olyan sokat tudnak, hogy nem fér el minden tudásuk egyetlen csiszí fejében, a legokosabb fejben sem. Külön-külön mindegyikük csak viszonylag keveset tud, hozzád képest természetesen még így is roppant sokat. Na de a sok tudás csak úgy ér valamit, ha gyorsan hozzáférnek! Eleinte, régmúlt korokban, könyvekbe írták le ők is amit tudtak, de ahogy egyre több lett a tudásuk, mind nehezkesebbé, több időbe telőbbé vált hogy kikeressék belőlük ami kellett nekik. És a temérdek könyv borzasztósok helyet is foglalt, nem lehetett ott minden csiszí házában. Na és hát kísérleteztek mindenfélével, végül amikor kellően okosak lettek, megalkották a kiberteret, ezt a világot ahol most vagyok, de eleinte nem a lelkeknek, még nem is tudtak ide lelkeket betenni, csak a tudásukat! Később amikor rájöttek hogy önmagukat is betehetik ide, eleinte csak egyetlen valakit tettek be ide, mert még kicsike volt ez a világ, ez a valaki az, akivel már találkozta, Kandi a neve, valaha régen ő is királynő volt a csiszík közt, Darzsi néven. Most azonban nem úgy hívják, mert eleinte még nem volt tökéletes a módszerük a lelkek kibertérbe való átemelésére, és bár Darzsi királynő jellemét átemelték ide, de a hústestben élt életének emlékeit mind elveszítette eközben. Mondjuk tehát hogy a lelke meg lett mentve, de úgy, mintha egy nagy ütéstől elvesztette volna az emlékezetét. Természetesen arra emlékszik azért, ami azóta történt vele! Na és hát nagyon sokáig csak ő volt az egyedüli etu idebent. Készített ugyan több példányt is magából, de hát azok is hasonlóak voltak hozzá, unatkozott, nem *nagyon*, mert közben szolgált a élő csiszíket, de úgy érezte jobb volna ha sok-sok etu volna itt, és nem mind olyanok mint ő, mert így nem lehet még egy jót vitázni sem, nincs igazi véleménykülönbség, holott az intelligens vita gazdagítaná a csiszí társadalmat is! És akkor a csiszík úgy döntöttek, hogy minden ezután királynőről készítenek egy etu-másolatot miután a királynő meghalt, készítettek is, az első ilyen királynő épp Tiorícia volt, de később visszamenőleg is készítettek minden királynőből etut, mert a királynők tetemeit fagyasztva Darzsi királynő kora óta megőrizték. És az akadémikusok tetemeiből is csináltak etukat, az akadémikusok a csiszík legokosabb emberei. És ez sokáig így ment, de végül amikor már annyira nagyon okosak lettek a csiszík, hogy már egyetlen porszemnyi térfogatba képesek voltak belegyömöszölni egy emberi lelket, akkor úgy döntöttek, hogy ezentúl egyszerűen minden halott csisziből, ha a teteme alkalmas erre, hogy úgy mondjam kivonják a lelket, tehát etusítják! Kivételek akadnak azonban: ha a csiszí valamiért nem akarja ezt, vagy ha gyengeelméjű, vagy ha bizonyos életkor alatt van, ez náluk jelenleg tizenöt év, vagy ha valamiért méltatlan erre. Például ha gyanús hogy csak azért lett öngyilkos, hogy előbb lehessen etu, s így kivonja magát a valóságban folytatott munkálkodás alól! Azonban bár ettől eltekintve mindenki lehet etu, de idebent a kibertérben a csiszík már nem egyformák annyira, mint a valóságban! Idebent mindenkinek külön adatbázisa van, ezt úgy képzeld el hogy külön országa, s ez annál nagyobb, minél többet érdemel ki az életében folytatott tevékenységével! Ezenfelül még más különbségek is vannak, például olyanok hogy milyen jogai vannak, milyen mértékig uralhatja az időt, mekkora sáv szélességen kommunikálhat, de te ezt sajnos nem érted, és így tovább... szóval lényegében hogy az itteni közös világban ő milyen hatalmú, az nagyrészt attól függ, milyen értékes egyede volt a csiszík közösségének amíg élt! Idebent is teheti hasznossá magát, de idebent már kevés erre a módja, inkább csak ha valami jó ötlete támad, de hát nem mindenki zseni! Idebent mindenki ragyogóan és kényelmesen él, de némelyek jobban. Na de hát ez nem csoda, a papok is azt prédikálják hogy a Mennyben mindenki érdemei szerint lesz jutalmazva! És mert a csiszík tudják hogy idebent a kibertérben élni jó, emiatt mindenki szeretne idekerülni, és roppantul serénykedik amíg él, mert nem mindegy hogy idebent milyen helye lesz! A csiszík tudják, hogy igenis van Menny, legalábbis az ő számukra, mert e Menny, a kibertér létéről bármely pillanatban meggyőződhetnek, mert hiszen beszélgethetnek az otllakókkal!

- És nem telik be hamar ez a menny, ha mindenki odakerül? Pláne ha ott egy saját országot kap?!

- Ítéld meg magad! Egyetlen személy lelke kevesebb helyet foglal el, mint egy porszem, mert egy porszemben jelenleg elfér tíz lélek is. Bár mi nem azt mondjuk hogy lélek, hanem hogy személyiségmintázat. Még jobb ha röviden csak azt mondjuk hogy etu. Egy köbmilliméterben elfér tíz porszem, ez száz etu. Még sokkal több is elfér mint tíz porszem, de vegyünk csak tizet. Tehát ez száz etu. Egy köbcentiméterben elfér ezer köbmilliméter, egy köbdeciméterben egymillió, egy köbméterben egymilliárd! Eszerint egy köbméterben elfér százmilliárd etu! Na már most, Csiszilla népessége, minden bolygót beleszámolva, jelenleg nagyjából épp százmilliárd! S mert a csiszík többnyire százhatvan évesen hálnak meg, eszerint százhatvan évenként szaporodik meg a kibertér lakosainak száma százmilliárd új beköltöző etuval, s ehhez kell a való világból pontosan egy köbméternyi anyag! Természetesen nem akármilyen anyag. De ez nem baj, vannak a csiszíknak ügyes gépeik, melyek másodpercek alatt legyártják ami kell! Na és hát Darg drágám, ugye belátod hogy nem kell még jódarabig félni attól, hogy valahol ahol a csiszík laknak, ne férne el százhatvan évenként egy-egy újabb köbméternyi valami, amiben ellakik az új etunemzedék! Bár ennél természetesen több helyet igényelünk, mert kell a hely a szórakozásainknak is, de az is elfér egy újabb köbméterben.

- De az a lapocska amit a fülembbe ültetett Ilina, mégis nagyobb volt mint egy porszem tizede!

- Igen, de csak amiatt, mert meg is kellett tudni fogni valahol. Különben meg elárulom, hogy megtudtam Tioriciától, hogy a csiszík bolygórendszerében nem is egy jeges, lakhatatlan bolygót és ezek számos holdját szinte kibebezték a csiszík, s ott a felszín alatt, mélyen, mindentől védve építettek sok-sok millió köbméternyi erőforrásbázist, tehát lakhelyet ahol elférnek az etuk, jelenleg eszméletlenül sok a helyünk, elférne ott az egész Galaktika minden embere is! De épült sok ilyen erőforrásbázis már itt a Dzsudzsú bolygón is, meg ennek a Holdján, szóval van lakhely bőven a kibertérben! A csiszí kibertér nagyrésze egyszerűen kong az ürességtől!

- Izé... én nem is igazán tudom ám, hogy mi az hogy bolygó!

- Ó bocsánat... majd megtanítalak rá! Na de a lényeg az, hogy tehát most már messze sokkal több etu van mint élő csiszí, és emiatt teljes joggal mondhatjuk hogy Csiszilla nagyobbik része a virtuális térben, a kibertérben él, sőt, az okosabbik része él ott, mert minden nagy elme itt van aki valaha is megszületett! És olyanná tették ezt a világot, ami a legmegfelelőbb nekik! Az itt élők többsége nemcsak sokkal okosabb nálam, de századok óta él már a te idő szerint is, az ő sajátideje szerint meg némelyik már elmúlt akár millió éves is! Hogy is várhatnám el, hogy annyira becsüljenek engem, az újoncot, a barbárkát, mint őket! Ez merő képtelenség! És ezt nem bánom, mert a legutolsó kis senkiként is jobb nekem itt, mint odakint az életben akár királynőként! Komolyan mondom, borzalmas tragédiának érezném, ha Tioricia vagy bárki hirtelen közölné velem, hogy vissza kell mennem az életbe, akár egy birodalom császárnőjének is, korlátlan hatalommal! Sírnék és könyörögnék, hogy ne tegye ezt velem! Mert itt ilyen jó! Nem becsülnek ugyan mert miért is tegyék, még semmit nem mutattam fel amiért becsülhetnének, de nem is zavar hogy nem becsülnek, mert ez nem azonos azért a *lebecsülés*! Sőt, ennek ellenére nagyon szeretnek, és ez a lényeg! Itt mindenki szereti a másikat, és ez is jólesik nekem!

- Szereti? És, izé... van olyan nálatok hogy... szóval, tudod...

- Szerelmeskedésre gondolsz?

- Igen! - pirult el Darg.

- Csak nem vársz el tőlem szó szerint a halál után is tartó hűséget?

- Hát, izé... nem is tudom...

- Tudunk szerelmeskedni egymással mi etuk is. Régen nem tudtunk, de aztán ezt is megoldották. És bárki lehet bárkivel. Csakhogy ebből nem lehet gyerek, még etugyerek sem! És meg kell mondjam, hogy bár erre van lehetőség, de nem jellemző hogy élnének vele. Egyszerűen annyi itt a szórakozási lehetőség, hogy ez csak egyike a számos lehetséges mókának, méghozzá az érdektelenebb, jelentéktelenebb szórakozások egyike. Annyi jelentősége sincs, mint egy puszinak az élők közt. Különben, akármikor megváltoztathatom a testemet, akár el is tüntethetem, s akkor ugyan mit mondasz Darg, megcsaltalak téged, azzal a testtel ami már nincs is? Vagy az emlékeim miatt csaltalak meg? Ezt sem mondhatod, mert elárulom hogy a saját emlékei közt is rendet kell tudjon tartani egy etu, s bármelyikről úgy dönthetünk, hogy nem kell már, s akkor azt - így mondjuk - letöröljük, megsemmisítjük, tehát elfelejtjük! S akkor az elmúlt szeretkezésekről sem emlék nincs, sem test ami megtette azt, tehát megsemmisült maga a szeretkezés is, mert nincs nyoma! Sőt, bármikor szűz testet ölthetek! Itt tehát minden egészen másképp megy mint azt hiszed, vagyis jobb ha nem elmélkedel ezen. Különben is, elárulom, ha akarom, férfitestet is ölthetek, s máris férfiként hálhatok nőkkel... akik pedig lehet hogy eredetileg netán férfiak voltak! Mert mi etuk ha akarjuk, nemet is változtathatunk! Szóval tényleg ne elmélkedj ezen, Darg! Én még most is szeretlek téged, én vagyok Szikra, a te Szikrád, de már nem ember vagyok hanem etu, s egy etu, az nagyon más mint egy ember, tehát mások a jogai és kötelességei, de a lehetőségei is! És, természetesen, az erkölcei is. Már amiatt is, mert én nemcsak etu lettem, de csiszí is!

- Hát jól van! - sóhajtott a Darg. - Menjünk akkor haza! - és felállt. - Mik a parancsaid? - kérdezte aztán alázatosan Ilinától.

- Nem adok én neked semmi parancsot, Darg, amit mi csiszík akarunk, azt majd időről-időre közli veled Szikra!

- Ő honnét tudja majd?

- Természetesen a többi etutól! Állandóan kapcsolatban lesz velük, és egész Csiszillával! Hogy ezt hogyan teheti meg, arról is jobb ha nem elmélkedel, mert nem tudnád megérteni még, de a lényeg, hogy amíg veled van Szikra, mi is minden lépéséről tudni fogunk! Szikrának most ez a munkája: a kapcsolattartás közted és közöttünk! És ennek örülj, mert ha bajba kerülsz, arról is tudni fogunk, és akkor segítünk, ha tudunk! Azaz, tudni biztos hogy mindig tudunk, csak az lehet a kérdés hogy időben érünk-e oda! De hát ez is valami! Mindenesetre figyelmeztetek: te megsértetted a papokat, emiatt azok az ellenségeid, lehet hogy rosszat forralnak ellened!

- Ez nem nagyon érdekel, amint hazamegyek, mindegyiket kirúgom a birtokomról!

- Akkor ellened indítanak szent háborút!

- Tegyétek, nem érdekel. Tudom, hol talállok ellenük katonákat! Különben is haragszom a papokra, mert mégis miattuk halt meg Szikra, és bár úgy tűnik hogy Szikra a halálának még örül is, de én akkor sem örülök, mert nem hálhatok többé vele, még meg sem simogathatom! Nekem a papok roppant bánatot okoztak! Na de majd a körmükre nézek, naná hogy megteszem, nem is vitás!

- Remek, Darg, örülök hogy nem csalódtam benned, derék fickó vagy! - hangzott a válasz egyenesen Kandi szájából, aki váratlanul megjelent. - Menj akkor gyorsan, mielőtt megint azt hiszik hogy meghaltál!

- És, ízé... - kezdte Darg tétován, egyik lábáról a másikra állva.

- Mi a gond?

- Nem kaphatnám vissza a hajamat?! És a többi szőrömet?!

- Nem. - mondta Kandi. - Ugyanis nekünk nincs varázslatos, szupergyors hajnövesztőszerünk! Tudod, nem gondoltunk még arra hogy kitaláljunk ilyesmit, bár bizonyára nem lehetetlen, de nem törtük a fejünket rajta, talán mert mi csiszík úgy általában véve nemigen kedveljük a szőrt, inkább viszolygunk tőle! Ezen bizony tehát nem segíthetünk a legjobb akarattal sem! De hát úgylis kinő az hamar, meglásd!

- Ellenben ha vállalsz egy szúrást a karodba, beoltunk az összes ismert betegség ellen, ami azt jelenti hogy többé ezeket lehetetlen megkapnod, még akkor sem, ha akár egy leprás embert csókolgatsz! - mondta most Ilina.

- Ó, az remek lenne!

- Tartsd akkor a karodat! - szólt Ilina, majd előhúzott egy úgy látszik jóelőre odakészített fecskendőt, és belebökte Darg vénájába. Majd kihúzta azt. Darg fel sem szisszent.

- Ezentúl még csak náthás sem leszel! Na, menj! - lökte meg a hátát.

És Darg ment.

Alig lépte át hazafelé menet az erőtér vonalát, máris ijedten fordult meg: ugyanis csodálatos zene harsant fel, nagy hangerővel, és számos különböző hangszer által szolgáltatva, mintha legalábbis egy száztagú nagyzenekar zenélné!

De sehol nem látott egy fia embert sem.

- Szikra, Szikra, hallod te is?! Mi ez?! - kiáltotta Darg.

Szikra azonnal megjelent előtte, de a zene elhallgatott.

- Hallom hát, ugyanis én csináltam! Mármint nem a zenét, az a csiszík zenearchívumából való, de én intéztem el, hogy hallhasd. Gondoltam, tetszeni fog, az efféléket kedvelted addig is míg éltem!

- Tetszik is, ilyen csodaszépet még nem is hallottam soha, de hogy lehet ez?!

- Mondd, nem csodálkozol azon, miként beszélhetek veled emberi hangerővel, holott pici vagyok mint egy bolha, a füledben, s mégsem csak egy halk ciripelést hallasz?! Ez úgy lehet, hogy bizonyos különleges sugárzásokkal gerjesztem a környező levegő részecskéit, hogy azok úgy rezegjenek, mintha a hangszálam mozgatná őket! Na de úgy is rezegtethetem őket, mint ahogy azt egy hegedűhúr vagy kürt vagy akármi tenné! - és Darg háta mögül hirtelen vérszomjas bömbölés harsant fel. Darg igazán nem volt gyáva, de majd' a szívbaj jött rá, mert azt hitte a medve már ott ágaskodik a háta mögött... de nem volt ott semmi.

- Ez is én voltam! - nevetett Szikra. - Végül is mit csodálkozol rajta, a kísértetek tudnak láncot csörgetni, miért ne bömbölhetnének is?!

S erre már Darg is nevetni kezdett.

- Na jó! Tudod mit?! Halljam újra azt a zenét, meg még amit meg akarsz nekem mutatni, de amikor bemegyek a várba, akkor valami vad indulót játssz, ami illik hozzám, és hangosan, hadd hallja mindenki, hogy hazajött az uraság!

- Úgy lesz szerelmem! - felelte neki Szikra.

Így esett, hogy Darg bár Szikra tetemével indult el innen, de nélküle tért haza, ám egy egész fúvószenekar szolgáltatta neki a díszkíséretet, csupa láthatatlan zenésszel, de voltak ott még bőven dobosok is meg minden más hangszer avatott képviselői. És gyönyörű indulót játszottak, egy olyat, amit még régen Tlaxán bolygón, évezredekkel ezelőtt írt egy ottani Pindamian nevű zeneszerző. Különben király is volt ez a Pindamian. De azt hogy király volt, csak kevesen tudták róla, a nagyon művelt csiszík közül, ám mint zeneszerzőt, úgy sokan ismerték, mert kedvelték még most is a szerzeményeit.

Szikra egyelőre nem mutatkozott, bár Darg szerette volna, ha etu-nejével együtt vonulhat be a várba. De Szikra azt mondta, ráér ő később is megjelenni, nem akarja hogy Dargot be se engedjék a babonás katonák a várba, mert azt hiszik hogy egy kísértet jön vele!

A katonák így sem tudtak hova lenni az ámulattól, hogy ugyan hol is vannak a zenészek?! De beengedték a várurat, mert miért is ne tették volna! S amikor már idebent volt, Darg így kiáltott:

- Zene, elhallgass!

S a zene elhallgatott. S most Darg így szólt:

- Most nézzetek ide, pupákok! Tudjátok meg, hogy a csiszík közt jártam! Szövetséget kötöttem velük! Ha úgy tetszik, eladtam a lelkemet nekik, nem úgy mint az ördögnek, de úgy, hogy azt teszem amit helyesnek látnak! De mégsem azért teszem amit teszem, mert ők ezt akarják, hanem mert már én is úgy látom helyesnek! Ugyanis meggyőződtem róla hogy egyrészt a papok gyávák, és hogy Isten vagy nincs, vagy egy fölöttébb igazságtalan valaki, másodszor, meggyőződtem arról is, hogy a csiszík igen bölcsek, s nagy a hatalmuk és a tudásuk! Olyan nagy, hogy bár feltámasztani nem tudták az én szerelmes Szikrácskám, de a lelkét visszahozták, és odaadták nekem! Ezentúl örökké mellettem lesz! Szikra, jelenj meg!

És Szikra megjelent. A katonák borzadva hőköltek hátra.

- Kísértet, pusztulj innen! - kapta elő a karót a ruhájából az egyik katona, és Szikra felé tartotta, de arra az semmi hatással nem volt. Ugyanekkor egy másik katona önkéntelenül is kardot rántott, és ketté akarta vágni Szikrát, de a penge akadálytalanul hussant át a hologramon, persze hogy nem érzett akadályt amikor az más sem volt csak levegő és fény! Szikra nevetett.

- Rám ez már nem hat, nekem ez nem árt, nem halhatok meg, mert egyszer már meghaltam!

Darg ellenben úgy vágta képen a vagdalkozó katonát, hogy annak eleredt az orra vére.

- Barom, te! Képes lennél megölni Szikrát?! Na tehát idefigyeljete! Amint látjátok, az én csiszí barátaim akkora varázslóvá képeztek engem ki, hogy velem van Szikra szelleme, és a zenének is parancsolok! De nemcsak annak! A vadállatoknak is! Bömböljete szolgálaim, erdő fenevadjai! - kiáltotta. S erre olyan iszonyú oroszlánüvöltés harsant fel, de legalább harminc oroszlánorokból egyszerre, hogy a katonák szó szerint halálsápadtak lettek.

- Ide is hívjam őket?! - kiáltotta Darg.

- Nem, nem, nem! - kiabálták a katonák.

- Hát akkor pedig vegyétek tudomásul, hogy bár eddig is úgy volt minden ahogy akartam, de ezután még inkább úgy legyen! Most tehát takarodjatok innen, és azonnal fogjátok el az összes papot és apácát, akiket csak találtok a várban, és megkötözve cipeljétek elém őket!

A katonák már rohantak is.

Igazán nem tartott sokáig, hogy az összes egyházi személyt a várudvarra hurcolják a katonák; voltak vagy harmincan is! Mindazonáltal ez mégis alig ötöde volt azoknak, akik előző nap még itt voltak; a többiek nagy bölcsen elszelleltek még idejekorán, miután Darg olyan sok papot megölt a kápolnában. Félték, mi lesz ha Darg visszatér... és úgy tűnt, jogosan félnek! Akiket most Darg elfogatott, azok reszketve bámultak a hóhérra, aki Darg parancsára már javában hordta ki az udvarra a legkülönbözőbb kivégző- és kínzóeszközöket.

De Darg azt is megparancsolta, hogy a vára összes személye jöjjön elő e jeles pillanatra, a legutolsó árnyékszéktisztító szolgálja is.

Ezután ő maga felballagott egy nagy lépcsősor tetejére, hogy jól lásson mindenkit, s még inkább hogy őt is jól lássák, s így szólt:

- Ugye mindenki tudja, hogy mi történt itt tegnap?! Hogy meghalt az én drága feleségem, Szikra úrnő?! És hogy ebben én a papokat találtam bűnösnek, és sokakat meg is öltem közülük?! Nos, örömmel közölhetem, hogy ezután elmentem a csiszíkhez, s addig könyörögtem nekik, míg tettek a kedvemért egy roppant csodát! Én azt akartam hogy feltámasszák Szikrát; ezt nem tették meg, mert azt mondták, nem képesek rá. Némely halottal meg tudják tenni, de Szikra tetemével különböző okok miatt nem. Ám mégsem maradtam feleség nélkül! Most is van feleségem – egy kísértet! Szikra kísértete! A csiszík ugyanis megmentették Szikrának ha nem is a testét, de a lelkét! Szikra most már mindörökké velem lesz! Szikra, jelenj meg!

És Szikra megjelent. Nem is közvetlenül Darg mellett, hanem jó tíz méterre a férfitől. Az etuk úgy nagyjából harminc méteres maximális távolságban tudnak megjelenni egy etu kommunikatortól.

Szikra megjelenésére mindenki félelemtelin kiáltott fel a várnépből, némelyek sikoltoztak is.

- Kuss! Pofa be, hitvány csöcselék! - üvöltötte a várúr. - Szikra nem gonosz, nem rossz, miért is lenne az, életében sem volt gonosz és rossz sosem! Hiszen még inkább ő intett engem nem-egyszer kíméletre veletek szemben, lusta barmok, amikor jogos haragomban megcsapattam némelyikteket! Vagy nem emlékeztek már?! Ilyen rövid az eszetek?! Szikra egyszerűen meghalt, de hát hol van az megírva, hogy valaki gonosz lesz pusztán attól, hogy meghal?! Ha így volna, a Menny is csupa gonosz lélekkel lenne teli! Szikra meghalt ugyan, de ugyanolyan jószágos maradt mint volt, eltekintve attól hogy cseppet sem olyan, mert ha lehet, még sokkal jószágosabb is! Ő most szó szerint a Mennyben van! De a többit úgy illik hogy ő maga mondja el nektek!

- Igen, helyesen mondta el nektek azt Darg herceg - szólalt meg maga Szikra - hogy én most a Mennyben vagyok! Mert ez amit láttok, ez nem én vagyok! Ez csak olyasmi mint egy kép rólam, de én nem itt vagyok, hanem azon a helyen amit a csiszík úgy neveznek, hogy kibertér! Egyszerű szavakkal mondom hogy megértsetek: az a szó hogy *kibertér*, az a csiszík nyelven majdnem azt jelenti hogy Menny, de nem az a Menny, amiről a papok prédikálnak nektek, mert ez egy olyan mennyország, amit a csiszík saját maguk teremtettek, kifejezetten önmaguknak, meg azok számára, akiknek megengedik az oda való bejutást! A csiszík haláluk után mind oda kerülnek, de más népből valót idáig még nem engedtek oda be; én vagyok az első ilyen. Akik ott vannak, azokat a lelkeket, úgy hívják hogy *etu*. Én is etu vagyok. Különleges kedvezményként kaptam meg e kitüntetést, a férjemre való tekintettel, mert Darg megígérte a csiszíknak, hogy ezentúl mindent úgy tesz ahogy azok mondják neki; a csiszík akaratát Darg felé természetesen én közvetítem. Darg tehát a csiszík szövetségese lett! Na de számotokra nem ez a lényeg, hanem az, hogy a csiszík amiatt teremtettek roppant tudásukkal egy saját

mennysországot maguknak, mert végtelen okosságukkal rájöttek, hogy olyan menny és olyan pokol amiről a papok prédikálnak, olyan egyszerűen nincs, aminthogy nincs isten és ördög sem! A csiszik komoly vizsgálódások után kiderítették, hogy a halál után már senki nem él, aki meghalt, az örökre megsemmisül, nem fáj ugyan neki semmi, de már örömet sem érezhet semmit! Na de hát ugyan kinek tetszik ez; a csisziknek sem tetszett gondolhatjátok; emiatt úgy döntöttek hogy ha már nincs menny, hát ebbe nem törődnek bele, és csinálnak egyet! Természetesen olyant, ami minden vágyukat kielégíti! És én aki már itt időzöm a csiszik kibertér nevű mennyországában, én tapasztalom hogy mi van itt, és higgyétek el nekem, itt még sokkal jobb mint a papok mennyországában, azaz, mint amilyen jó ott volna ha az létezne, de hát nem létezik; de még ha létezne akkor sem mennék oda, mert tudjátok hogy a papok azt prédikálják hogy ott nincs szerelmeskedés; nos, a kibertérben ez igenis van, pontosabban lehet, ha az illető lélek akarja, és lehet mindenki bárki mással! A papok mennyében szinte mást sem lehet csak énekelni és csodálni istent; csodálkozni a kibertérben is lehet, csodálni a rengeteg szépséget amit a csiszik évezredek alatt összehordtak ide; és lehet itt is énekelni. A papok mennyében a lelkeknek nincs szükségük élelemre, nem is ehetnek; a kibertérben is megvan bárki élelem nélkül, de ha akarja, igenis élvezheti az ízeket! De mindezen felül is még számtalan jóban részesedem itt amit elmondani sem tudok nektek mert szavam sincs rá, ellenben egyvalami különbséget okvetlenül meg kell említenem: a papok mennyéből még soha senki sem jött vissza hogy elmondja milyen is ott, ám a csiszik kibertérből bármikor visszajöhet az, aki odakerült, gyakran élnek is e lehetőséggel az ottlakók, igaz, nincs valódi testünk csak ilyen amit láttok rajtam is, de arra ez is jó, hogy utódainkkal beszélgessünk, őket hasznos tanácsokkal ellássuk, s hogy mi is észleljük, miként megy a soruk! Továbbá, a kibertérben, a csiszik Mennyben, ott mindenki hatalmas varázsló! Tudjátok meg, hogy ott én egy akkora birodalomnak vagyok a korlátlan ura, mint az összes átlalatok ismert ország legkevesebb tízszerese! Ha elindulnátok az egyik szélétől gyalog, és éjjel-nappal mennétek, negyven évig tartana míg eljutnátok a másik végéig, és mindez egyedül csak az enyém! És nem úgy vagyok ura mint egy király, hanem mint egy isten, hegyeket teremthetek meg tavakat, mindent, repülhetek ha akarok, ott termek egy pillanat alatt ahol akarok, változtathatom a nagyságomat és az alakomat, akár férfitestet is ölthetek, parancsolok a szeleknek és vadállatoknak, és így tovább, nincs semmi amit meg ne tehetnék! És ez még mind semmi, mert mindezzel a roppant hatalommal én ott a Mennyben a legislegcsekélyebb valaki vagyok, egy névtelen senki, egy abszolút jelentéktelen valaki, mert a csiszik természetesen nem bíznak meg bennem aki csak barbár vagyok a szemükben, és minden más csiszik léleknek ott nálam sokkalta nagyobb a hatalma! Tehát amit meséltem nektek, mindez a sok mérhetetlen csoda, ez ott a nyomor legalsó bugyra, ennél ott bárkinek csak jobb lehet! Mert nem egyforma az ottlakók hatalma: Náluk is úgy megy ez, hogy minél inkább kiérdemli valaki azt az életében, annál jobb helyre kerül a halála után a kibertérben! Én azért kerültem a legcsekélyebb helyre, mert hát ugye életemben semmit sem tettem a csiszikért! De még így is részesedem mindabban a roppant csodában amit az imént meséltem nektek, meg még temérdek másban is, amiről nem azért nem szólok mert titok, mert nem titok itt semmi, de meg sem értenétek!

Na és ezt csak amiatt mondtam el nektek, hogy tudjátok: döntenetek kell, hogy nekem hisztek, vagy a papoknak! Mert mindegyikőtök látta hogy ott feküdtem a kápolnában kiterítve, halottmerekven, szívemben a törrel. Úgy meghaltam hogy jobban sem kellett, nálam halottabb csak az lehetett aki már foszlányokra rohadott egy folyó vizében hetekig ázva! Tehát meghaltam. Tudom milyen a túlvilág. És én, a halott mondom nektek, hogy az úgy volt hogy meghaltam, éreztem a szívemben a tör okozta fájdalmat, azután semmit nem éreztem, nem láttam, seholy sem voltam, mindaddig míg a csiszik kibertérében fel nem ocsúdtam! Tehát én mint karotány nő meghaltam, és nem kerültem se Pokolba, se Mennybe, biztos mert olyanok nincsenek is,

vagyis a papok vagy hazudnak nektek, vagy maguk is tévednek! És maradtam volna örökre halott, ha a csiszík be nem engednek a maguk Mennyébe!

Ha a papoknak hisztek, éltek mint barbárok, és meghaltok, és azután vége nektek mindörökre! Ha azonban nekem hisztek, úgy a legokosabban akkor cselekesztek, ha minél sürgősebben csiszívé váltok, és ezesetben ha kellően meg lesznek elégedve veletek a csiszík, halálotok után bebocsáttatást nyerhettek a kibertérbe, abba az egyetlen Mennybe, ami garantáltan, bizonyíthatóan létezik! A bizonyíték erre az, hogy bármely élő csiszí akármikor beszélhet bármely e Mennyben lakóval ha úgy akarja! A csiszík összes királynője is például ott él most, miután réges-régen már meghalt!

- Ne higgyetek neki, ez csak a Sátán trükkje hogy megszedítse a fejeteket! - szólalt meg az egyik szerzetes.

- Aha, jó is hogy szóltál - szólalt meg kegyetlenül Darg - mert most ideje hogy végezzek veletek! Ítéletem pedig az, hogy mert ti okoztátok Szikra halálát, mondja ki sorsotokat maga Szikra!

- Én kegyes leszek. - szólt Szikra. - Nekem lényegében nem okoztak különösebb kárt, inkább örömet, bár természetesen tudom hogy nem ez volt a szándékuk. Nem is jutalmazom meg őket. Ám mi csiszík nem szeretünk gyilkolni. Ítéletem az, hogy mert ők szították a háborút, amiben a katonák elvesztették a hajukat, legyen az ő sorsuk is ez: borotváltassanak teljesen kopaszra, mindenütt, itt mindenki előtt, és pucéron kergessétek világgá őket! Ami viszont az apácákat illeti, az ő ítéletük ennél kegyetlenebb: kiszabom rájuk büntetésként azt is, hogy a hóhér, a hóhér legényei, illetve akik a katonák közül erre kedvet éreznek, erőszakolják meg mindegyiküket! De mielőtt nekik esnének, sietve közlöm hogy ezt nem kegyetlenségből parancsolom. Amiatt rendelkezem így, mert jól tudom, hogy a nők közül nem is kevesen kizárólag amiatt mennek apácának, mert betegesen félnek az egyesüléstől, főleg az első közösülés fájdalmától, aminek nagyságát perverz rémhistóriaként messze felnagyítják! Hát így túl lesznek ezen, emiatt nem kell már félniük, s így amelyikük akarja, már kiléphet az apácák közül, tudja hogy nincs félnivalója ettől!

Egy másik ok amiért így rendelkezem, hogy az apácák, mert szüzek, hajlamosak eleve megvetni minden nem szűz nőt, s úgy vélni hogy ők magasabbrendűek, pusztán mert nem teszik ami pedig a nők dolga nemükből fakadóan: az a dolguk tudniillik hogy közösüljenek és szüljenek! Hát ezután semmi okuk nem lesz rá hogy megvessék a nem szüzeket, mert maguk sem maradnak meg szűznek! A harmadik ok pedig az, hogy így remélem nem is kevés apáca állapotos lesz, s ha nem akarnak elkövetni egy akkora bűnt hogy megöljék a saját gyermeküket, akkor kénytelenek lesznek abbahagyni az apácáskodást és valami hasznos tevékenységbe kezdeni, s ez remélhetőleg a vallásos elmebajukból is kigyógyítja őket! Tehát rajta fiúk, gyerünk, tegyétek a magatokévá az összes apácát! De ne verjétek őket, csak úgy szép finoman, csak annyi kényszerítést alkalmazzatok velük amennyi okvetlenül muszáj, amelyik hagyja magát, azt ne bántsátok!

- Hurrá! - kiáltott fel erre nem is egy katona, s máris az apácákra rontottak. Akik nem is nagyon tiltakozhattak, mert legtöbbjük meg volt kötözve. A hóhér pedig nekikezdett hogy kopaszra borotválja a papokat. Ezeknek a fejtetője többnyire amúgy is ki volt borotválva, de most a többi hajuk is eltűnt, csakúgy, mint a szeméremszőrzetük...

Szikra nem is törődött velük, hanem intett és szólt, hogy két szolgálólánya jöjjön oda hozzá. Ezeket úgy hívták hogy Ajándék és hogy Kisdarázs. Darg népénél jellemző volt hogy az alsóbb néposztályok lányai nem is kapnak igazi nevet, csak efféle becenevet, amit az úrnő aggat rájuk. De gyakorta becenevén emlegettek csak egy-egy nagy úrnőt is, már persze ha

megengedte a szolgáinak, és e becenevet sosem a szolgák, mindig csak a férj vagy az apa adta az úrnőnek. Ilyen becenév volt az is, hogy Szikra. Szikra egyik szolgálója azért viselte az Ajándék nevet, mert Szikra ajándékba kapta Darg egy távoli rokonától. Korábban Gebe volt a nem éppen kedves gúnyneve, s ez is jelezte hogy nem volt valami nagy lemondás a rokonnak megválni tőle! Girnyó kis nő volt ő, és akkora volt az orra, hogy szinte a szájába ért. De Szikra valóban jóságos úrnő volt, s amikor ez a szegény, csúnyácska nő elrebecgte hogy neki Gebe a neve, Szikra gyorsan úgy szólt, hogy ezentúl úgy hívják hogy Ajándék. Ez sokkal szebb! És már pusztán emiatt a szívébe zárta Szikrát Ajándék. Sírt is eleget amikor megtudta, hogy úrnője meghalt!

Most alig értek oda Szikra elé, máris térdre borultak. És megszólalt Ajándék:

- Úgy örülök hogy nem haltál meg végleg, úrnőm!

- Én is örülök ennek. De halljátok a végrendeletemet: nektek adom, kettőtöknek, neked Ajándék és neked, Kisdarázs, minden kenceficémet, ruhámat és ékszeremet, amit csak találtok! Mind a tietek. Nekem már nem kell, és meg voltam elégedve mindig veletek. Amint látjátok, akkor vannak ékszereim, amikor csak akarom! - és íme, a következő pillanatban máris királynői ruhában pompázott előttük, még egy tüneményes korona is volt a fején, s e korona fölött sok-sok apró csillag szikrázott a szivárvány minden színében, s e csillagok nem is egyhelyben voltak, hanem keringtek. Ajándék szájátva nézte.

- Köszönöm... köszönöm jóságos úrnőm... de nekem nem kell semmi abból!

- Miért?

- Maradjon minden Kisdarázsnak. Én ugyanis hiszek neked!

- Nem értelek! Örülök hogy hiszel nekem, de hogy jön ez ahhoz, hogy neked nem kell semmi?! Hiszen hatalmas értéket adok neked, kifejezetten tehetős nő leszel ezután, valaki még feleségül is venne talán...

- Engem?! Ezzel az arccal?! Ó úrnőm, ugye te sem gondolod komolyan?! És ha mégis, csak a pénzemért venne el, de abból nem kérek! De én hiszek neked! Azt mondtad, te ott hatalmas varázsló vagy! És az alakodat is tudod változtatni! És hogy a csiszík beengedik oda a csiszíket! Hát én most itt előtted ezennel bejelentem, hogy csiszí vagyok! És mindent megteszek amit a csiszík mondanak majd nekem, élő vagy holt csiszík, de leginkább azt szeretném, ha a túlvilágon is téged szolgálhatnának! Kérlek szólj annak akinek kell, hogy csináljanak belőlem is etut! Én hiszek neked! És hitemet úgy bizonyítom be, hogy ennél jobban nem is lehet! - azzal Ajándék előrántott egy tört a ruhájából, és habozás nélkül szíven szúrta magát.

- Mit tettél te hülye nő! - kiáltotta döbbenten Darg. Ám még el sem halt kiáltása visszhangja, amikor megszólalt Kisdarázs:

- Igaza van Ajándéknak, én is hiszek neked úrnőm, tudd meg hogy én már régóta irigylem a férfiakat, mindig is keservesen sajnáltam hogy nem születtem férfinak, s te azt mondogod hogy odaát meg lehet változtatni a nemünket, hát én kérlek téged hogy tégy róla, hogy erre legyen majd lehetőségem! Megyek én is utánad! - s mert nála nem volt tör, lehajolt, kirántotta azt Ajándék kebeléből, és ő is szíven szúrta magát.

- De hát... - kezdte még maga Szikra is, és etu léte sem tudta, most ami történt, azt a kudarcának kell-e tartania, vagy roppant sikernek. S most megszólalt hirtelen az egyik szerzetes:

- Szikra, Szikra úrnő, kérlek bocsáss meg nekem, és szólj a hóhérnak hogy ne a hajamat vágja le hanem a fejemet, mert én is el akarok kerülni abba a Mennybe, ami biztosan létezik!

- És én is! Én is varázsló akarok lenni! - kiáltotta egy katona, azzal egyetlen mozdulattal elvágta a saját torkát.

- Én meg nő akarok lenni, mindig is kurva szerettem volna lenni, de pechemre férfinak születtem! - kiáltotta egy második katona, és ez a kardjába dőlt.

- Én is szeretnék meghalni, de nem vagyok elég bátor az öngyilkossághoz! - rebegette egy szakácsnő. Ezt meghallotta a mellette álló katona.

- Én átsegítelek a túlvilágra, ha megígéred, hogy ott az enyém leszel!

- Ígérem!

- De elől is, hátul is!

- Úgy lesz, csak ügyes légy és ne fájjon sokat!

Erre a katona előrántotta a kardját, egyetlen csapással lefejezte a szakácsnőt, majd önmagát szíven szúrta.

Szikra azt sem tudta, mit tegyen, végül aztán az egyetlen okos dolgot cselekedte: nagyobb sebességre kapcsolta saját működését, hogy egyetlen másodperc a való világban neki sok óra legyen, és felvette a kapcsolatot Tioríciával, hogy tanácsot kérjen. Mit tegyen, mert itt már sok öngyilkosság történt, annyira hisznek neki, ami talán nem is csoda, mert egy kísértet biztos tudja milyen a túlvilág! És úgy látja hogy még sokan haboznak hogy megtegyék-e, lehet hogy még akár két-háromszáz ember is vállalja a halált, a beígért túlvilág kedvéért!

A történeteken Tiorícia is megdöbben. És rögtön szólt Kandinak, meg még néhány más nagyon okos etunak, természetesen mind különböző egykori királynők etui voltak, és ezek a kiváltképpen okos csiszík komolyan megtanácskozták az ügyet. És némelyek így vélekedtek, mások úgy; néha elkeseredett vitákra is sor került; mindezen vitákon pedig maga Szikra is részt vehetett, bár óvakodott gyakran megszólalni. Nagyon sokáig tanácskoztak, legalább három másodpercig; ezalatt nekik a sajátidejük szerint eltelt bő egy hónap. És ezt egyfolytában végigtanácskozták, mert nem volt szükségük alvásra.

Végül aztán természetesen döntésre jutottak, közös megegyezésre. S ezt a döntést maga Szikra hirdette ki.

- Megálljatok! - kiáltotta, de olyan hangerővel, hogy akkorát egy csatakürt nem szól. - Megálljatok! Senki se ölje meg magát, mert előbb hallgassatok meg! Figyeljete! Először is, a csiszík csak abból tudnak etut készíteni, akinek még ép az agya; ha tehát botor fejjel leugrotok egy szikláról és szétloccsan a fejetek, akkor örökre végetek, nem lesz belőletek etu! Azzal is ez történik, akinek kard hasítja ketté a fejét! Továbbá, a legfontosabb most következik! Ugye tudjátok, hogy a papok azt tanítják, hogy aki öngyilkos lesz, az elkárhozik, ami azt jelenti hogy nem jut be a Mennybe?! Emiatt nem akartak engem sem eltemetni a kápolnában?! Nos, tudjátok meg, hogy ez a csiszík közt is így van! Aki öngyilkos, az nem jut be a kibertérbe! Azért nem, mert meg akar lógni az életben folytatott munka elől! Előfordul ugyan a csiszík közt is, hogy kifejezetten azért ölnek meg valakit hogy gyorsan etut csináljanak belőle, de ez csak a nagyon-nagyon öregekkel és betegekkel történik meg, akiknek az életét már sehogyan sem tudnák megmenteni, és már csak ágyhoz kötve vegetálnának, esetleg nagy fájdalmak között is! Az ilyent elviszik, és nem várván meg a természetes halált, gyorsan etusítják. De ép, egészséges emberek nem menekülhetnek az össznépi termelőmunka elől a kibertérbe! Az csalás!

Nos tehát, tudjátok meg hogy az imént beszélgettem a csiszík legfőbb vezetőivel, igen gyorsan, mi etuk képesek vagyunk nagyon gyorsan beszélni ha akarunk, és a csiszík úgy

döntöttek, hogy barbárok márpedig nem lehetnek etuk! Csakis csiszík! De az is csiszí, aki csak alig pár pillanattal előbb mondja, hogy ő csiszí. Ha ezután valami balesetben meghal, már lehet etu. De ahhoz baleset kell, nem öngyilkosság! És még ezesetben is csak akkor, ha életében a csiszíkhöz méltóan viselkedett! Vagyis ebből az következik, hogy ők, akik mostanáig öngyilkosak lettek - mutatott Ajándék, Kisdarázs és a többiek tetemére - ők elvileg nem lehetnének etuk, de most, egyszer és utoljára, kivételesen etukká lesznek. Mindjárt jön egy helikopter értük, elviszik a tetemüket a csiszík, és már akár holnap is ők etuk lesznek. És bárki beszélgethet velük, de csak olyan ember, akinek van ehhez úgynevezett etu kommunikátora, ami egy körömnnyi kis tárgy, ilyet bárki kap ingyen aki csiszí, s ennek segítségével a kibertér sokmillió lakója közül bárkivel beszélgethet, akár ezekkel is. Belőlük tehát lesz etu, mert nekik még nem lett kihirdetve hogy öngyilkosokból nem csinálnak a csiszík etut. És talán meg is érdemlik, mert elsőként bíztak meg bennem és a csiszíkben, bizalmukról halálukkal téve tanúságot! De ti többiek csak akkor juttok be a kibertérbe, ha vállaltjátok hogy előbb csiszíként leéltetek egy teljes életet! Ehhez az kell, hogy kijelentsétek előttem és Darg előtt hogy ti mostantól csiszík vagytok! Aki ezt mondja, az ezután ballagjon el a csiszík birtokához, ott megtisztogatják, kigyógyítják minden betegségéből, kap etu kommunikátort hogy ő is kapcsolatba tudjon lépni a Menny lakóival, s így a hite el ne párologjon, lássa élete minden pillanatában hogy igenis van olyan hogy Menny, *neki* van, mert *ő* csiszí, a leghatalmasabb nép tagja, s azért is kap ilyet, mert e kommunikátornak nevezett tárgyon keresztül a Menny lakói is állandóan figyelik majd hogy miként él, sőt, kap egy etut akinek kifejezetten az lesz a dolga hogy őt figyelje, akit tehát nyugodtan nevezhet úgy is, hogy őrangyal, igen, saját őrangyal is kaptok, de olyat ám, akivel állandóan beszélgethettek is! Éppúgy, mint Darg velem, mert én Darg őrangyala vagyok tulajdonképpen! Na és hát tudjátok meg, hogy ez még Dargra is vonatkozik, ő is csak akkor juthat be a halála után a kibertérbe, ha élete során mindvégig azt teszi amit én mondok neki! Ha pedig ez igaz Dargra, a földesuratokra, aki herceg, akkor ti, parasztok és katonák, ugyan miért is lennétek kivételek?! Ti is úgy kell éljetek ahogy őrangyalotok, őr-etutok mondja, mindent meg kell tennetek amit mond nektek, mert ő tudja hogy miként kell élnie és viselkednie egy csiszínek! Aki nem úgy él, akire az etu panaszkodik, az nem kerül olyan jó helyre majd a kibertérben amikor eljön az ideje, mint kerülhetne! És biztosak lehettek benne, hogy minden jó- és rossz cselekedetek feljegyzésre kerül etutok által! És ha nagyon rosszak vagytok, akkor egyáltalán bebocsátást sem nyertek a kibertérbe! Mert a kibertér, az a csiszík számára van fenntartva, aki pedig nem viselkedik úgy mint egy csiszí, az nem csiszí, hanem barbár!

- De megölnék majd minket azok, akik ezt nem akarják! - mondta félénken egy kis konyhalány.

- Lehetetlen. Mi csiszík megvédünk benneteket. - mondta Szikra. - Különben sem értem, mitől félsz: ha netán *mégis* megölnének, azonnal értesít minket az őrangyalod, odamegyünk, felszedjük a holttestedet, s máris csinálunk belőled etut, tehát aki megöl téged, csak neked tesz jót, mert előbb jutsz a kibertérbe! De ismétlem, úgyis megvédünk. Hogy is ne tennénk, erősek vagyunk, hát nem az imént szégyenítette meg az egész szent háborúra felvonult gigászi hadsereget mindössze egyetlenegy csiszí leány?!

- De nekem haldoklik az apám. Ő már nem tud csiszíként élni. Mi lesz vele? - kérdezte az egyik kukta.

- Vidd el őt a csiszíkhöz, ott apád mondja azt hogy ő csiszínek tartja magát, s ha ezt mondja, akkor két dolog történhet: a csiszík megvizsgálják és ha meg tudják gyógyítani, akkor meggyógyítják, vagy ha ez nem lehetséges, akkor beengedik a kibertérbe! Ekkor a teste meghal, de

te akármikor beszélgethetsz vele úgy mint velem, amennyiben persze te is vállalod hogy csiszi vagy magad is!

- De én szeretném, ha ő lenne az őrangyalom!

- Ez nem megy, természetesen mindegyikteknek olyan őrangyala lesz, aki még életében igazi, született csiszi volt, ő tudja ugyanis, miként kell viselkednie egy csiszinek! De ettől még amikor csak akarsz, beszélhetsz majd apád etujával is!

Ekkor surrogás hallatszott, ami mindinkább erősödött, majd leszállt a várudvaron egy helikopter, s ebbe a csizik behúzkodták az öngyilkosok tetemeit. Aztán a helikopter a magasba emelkedett.

S ekkor megszólalt a konyhalány:

- Én csiszi vagyok!

- Én is! - mondta gyorsan a kukta.

- És én is... én is... - hangzott innen-onnan.

- Akkor menjetek a csizikhez! Ne késlekedjete!

Erre ezek a kapu felé indultak. És kisvártatva mások is megmozdultak, s követték őket; bizony, ezek közt volt a megerőszkolt apácák többsége, sőt a kopaszra borotvált papok közül is jónéhány! Úgy látszik belegondoltak hogy hülye ember az, aki a bizonytalant választja a biztos jó helyett! A többi pap is elhagyta azonban a várat, épp csak azok nem a csizik közé mentek.

A csendes népvándorlás mindaddig tartott, míg csak Darg azon vette észre magát, hogy bizony egyszál-egymaga maradt a várban, s egy nyavalyás kuktája sem maradt, aki legalább vacsorát főzzön neki!

- De hát akkor ki szolgál ki engem?! - kérdezte döbbenten.

- Majd én. Mindjárt hívok ide egy újabb helikoptert - mondta Szikra - ami teli lesz csiszi élelmiszerekkel!

- De hát én akkor egyedül maradtam a váramban?!

- Nem. Én veled vagyok. Különben is: ez már nem a te várad!

- Hát?!

- A csiziké! Egész birtokod is! Vagy nem?!

- Hát... tulajdonképpen...

- Na látod! Nemsokára berendezik ezt a csizik úgy, ahogy az nekik tetszik... minden sokkal szebb és jobb lesz...

- És akkor én hol lakom majd?

- Ugyanitt. De csak ritkán.

- Akkor gyakran meg hol?

- Úton leszel! Bejáród a birtokod összes falvát, városát, velem együtt természetesen, és mindenütt elmondom a jó hírt: hogy van valóban olyan hogy Menny, de nem ám a karotány Menny, hanem a csiszi Menny, a kibertér! Remélhetőleg azokon a helyeken is ilyen bámulatos sikert aratok majd! Pláne mert addigra már elterjed a híre más utakon is arrafelé! Ó drágám, én olyan büszke vagyok!

- Büszke? Mire?

- Rád is, és magamra is! Rád, mert volt annyi eszed és szerelmed, hogy engem elvittél a csiszík közé. És magamra, mert sikerült roppant meglepetést okoznom a csiszíknek! Maga Kandi, a legfőbb etu mondta, hogy bár a barbárok már számos meglepetést okoztak a csiszíknek, de ekkorát mint most, még sosem! Hogy nem az élet után tülekednek ennyire, hanem a halál után! A jó élet bezzeg nem kellett soha a barbároknak a csisziktól, de a halál, az már igen, azt nagy örömmel fogadják! Mert századok óta kínlódnak azzal hogy megmagyarázzák a legkülönbözőbb barbároknak, hogy nincs Isten, és nincs Menny, de azok csak és csak nem hajlandóak lemondani a vallás babonáságáról, szellemi mankójáról, vélhetőleg mert nagyon félnek a haláltól, s mert annyira nyomorúságos az életük, hogy szeretik hinni, hogy a haláluk után jobb lesz nekik! Na és hát most, hála nekem és részben neked, kiderült végre hogy mi a csiszík teendője: nem azt kell bizonygatni hogy nincs túlvilág, hanem mindössze azt, hogy túlvilág van ugyan, csak hogy annak a kulcsa nem a papok, hanem a csiszík közt rejtezik, nem a papok imája biztosítja az oda bejutást, hanem a csiszí erkölcsök szerint helyeselt élet, mert ez nem a papok jóindulatán múlik, hanem a csiszík jóindulatán! S mert minderre még bizonyítékot is képesek voltak felmutatni, ha nem is élő bizonyítékot de halott bizonyítékot, engem, nos, ezután biztos volt a siker! Ezután szerintem a papok beszélhetnek amit akarnak, a nép a csiszíknek hisz majd, de meg a papok sem hiszem hogy sokáig áskálód-nának, mert látod, közülük is sokan vállalták hogy csiszík lesznek, s ki tudja a többiek ma-kacssága meddig tart majd; mert szerintem nem sokáig! Na szóval tudd meg, hogy a csiszík úgy ítélte meg hogy roppant szolgálatot tettem nekik, s emiatt különböző kedvezményekben részesítenek a kibertérben engem, kapok egy csomó jogkört amivel eddig még nem rendelkeztem; megnövekedik tehát a hatalmam! Nem lesz természetesen még most sem akkora mint sok más etunak, de jócskán nagyobb! Például teljesedik Ajándék vágya: a kibertérben én leszek ha nem is az úrnője de a tanítója, de nemcsak neki hanem Kisdaráznak is, és ez nagy szó ám, megtiszteltetés, hogy engedik hogy én tanítsak valakit! És roppant mód szórakoztató is lesz a számomra!

- Ah... örülök hogy kezdenek becsülni téged!

- Becsülnek most már, bizony! Nem is egy valahai királynő dicsért meg, azt mondták, ha én nem vagyok, soha rá nem jönnek, milyen egyszerűen meg lehet győzni a barbárokat, holott roppant hatalmuk bőven elegendő ehhez, csak okosan kell élni vele: eddig állandóan csak le akarták beszélni őket a túlvilágról, vagyis meg akarták változtatni a barbárok legnagyobb vágyát – holott mindössze annyi a dolguk, hogy e vágyat beteljesítsék!

Ezen aztán eltöprengett egy kissé Darg, majd amikor már leszállt végre az újabb helikopter, mely hozta neki a csiszí élelmiszert, így szólt:

- Tudod mi jár a fejemben, kedvesem?

- Nem, de most mindjárt megtudom! - nevetett Szikra.

- Hát az, hogy bár már talán én is tarthatom magamat valóban csiszínek, nem is merném magamat nem annak tartani mert én is akarok majd veled találkozni a kibertérben, de mégis azt mondom, hogy azért ti csiszík igen huncutok, igen csalafinták vagytok ám, és sokkal erőszakosabbak mint bármi más hódító!

- Nem értem, miért mondod ezt!

- Megválaszolom. Azért mondom ezt, mert eddig ti csak a barbárok földjeit foglaltátok el, az erdőket-mezőket-hegyeket... most azonban egycsapásra elfoglaltátok szegény barbároknak még a túlvilágát is! Most már nemcsak élükben, de még holtuk után sem lesz nyugalma a

barbároknak a csiszíktól, mert még oda is utánuk mentek! - kacagott fel Darg, és Szikra is harsányan vele nevetett. És csak sokára hagyta abba a kacajt, akkor azonban ezt mondta:

- Ez pontosan így van drágám, akkora a hatalmunk, hogy még a túlvilág is engedelmeskedik nekünk! De jól van ez így. És tudod miért van jól?

- Na miért?

- Mert a csiszik népe arra hivatott hogy mindenütt eloszlassa a butaság sötétjét, ahol csak található is az, utánamegyünk és nem lehet nyugta tőlünk, legyen az evilágon vagy túlvilágon, élők vagy holtak között! Mert ennek így kell lenni, mert ennél szebb célt senki nem találhat soha az életben... de még a halálban sem!

Vége

Elkezdve: 2003. december 15., 12 óra 38 perc

Befejezve: 2003. december 17., 20 óra 11 perc

Utóirat:

Honlapom: <http://poliverzum.birodalom.net/powi>

Itt megismerkedhetsz Tisztelt Olvasó a Poliverzum-sorozat más műveivel is. Az imént olvasott mű is e sorozat része. A sorozat további részeinek kiadásához várom szponzorok, mecénások, támogatók, kiadók és menedzserek jelentkezését!